

15 ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΑΞΙΟΘΕΑΣ
χρόνια πολιτισμού
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012

Το ταμείο ανοίγει μισή ώρα πριν από την έναρξη της κάθε παράστασης.

Εισιτήριο εισόδου: €10

Φοιτητικό/Μειωμένο: €5

Εισιτήριο διαρκείας για όλες τις παραστάσεις
Σεπτεμβρίου – Οκτωβρίου: €30

**Ticketing desk opens 30 minutes
before each event.**

Ticket price: €10

Students/Discounted tickets: €5

Ticket card for all September – October events: €30

Πληροφορίες και κρατήσεις

Δευτέρα με Παρασκευή 9.30 – 13.30

For information and reservations

Monday to Friday 9.30 – 13.30

☎ **22894531-2**

*στην γκρεμισμένη ντως φωλιά επάνω κελαηδούνε
γι' αυτό ζηλεύω τα πουλιά, όχι γιατί πετούνε*

ΨΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

Η Αξιοθέα γιορτάζει φέτος τα δεκαπεντάχρονά της ως Πολιτιστικό Κέντρο του Πανεπιστημίου Κύπρου. Τα γιορτάζει έχοντας μιαν νέα όψη, πιο δυναμική και πιο λειτουργική, η οποία όμως δεν παραβιάζει το αίσθημα που το κοινό μας συνήθισε να έχει μπαίνοντας σ' αυτόν το χώρο. Το ανεπανάληπτο ζεστό και οικείο αίσθημα που δημιουργεί η εσωτερική αυλή του ιστορικού αυτού κτηρίου στην πιο ιστορική συνοικία της Λευκωσίας.

Μπαίνοντας στην Αξιοθέα, ο ευαίσθητοποιημένος θεατής θα διαπιστώσει ότι το νέο ξύλινο μονοπάτι που ξεκινά από την είσοδο και κινείται περιμετρικά της εξέδρας θυμίζει μονοπάτι σε δάσος ή μικρή αποβάθρα σε παραδοσιακό λιμανάκι όπου οι βαρκάρηδες φυλάσσουν τα πλεύόμενά τους. Έτσι ο θεατής βρίσκεται, πριν ακόμα ξεκινήσουν τα δρώμενα, μέσα σ' ένα ταξίδι, μια περιδιάβαση που αν το θελήσουν οι Θεοί που κυβερνούν τους μυστικούς δρόμους της Τέχνης, μπορεί να εξελιχθεί σε μια μοναδική εμπειρία. Το ξύλινο μονοπάτι δεν προσφέρει μόνο μια πιο άνετη και πιο ασφαλή πρόσβαση, δίνει ταυτόχρονα το έναυσμα για μια φυγή σ' έναν άλλο κόσμο, σ' ένα άλλο επίπεδο, αυτό της αισθητικής που κυβερνούσε όσους είχαν το πρόνομο να ζουν μέσα σε τέτοιες αυλές, σε τέτοια σπίτια. Με κήπους μαγικούς με λογής δέντρα και λουλούδια, με λογής πουλιά. Γι' αυτό μείναμε απ' την αρχή περιδεείς μπροστά στην τέχνη και τη μαστοριά των παλαιών κτιστάδων, αρχιτεκτόνων, οικοδόμων, ξυλουργών, σιδεράδων, οι οποίοι φαίνεται πως νήστευαν πρώτα, έκαναν την προσευχή τους και ύστερα έπιαναν τα εργαλεία, που τότε ήσαν αληθινές προεκτάσεις των χεριών τους και άγγιζαν με σεβασμό τα υλικά του τόπου. Την πέτρα, το ξύλο, το πλιθάρι, το κεραμίδι, το χαλκό και το σίδηρο, το γυαλί και το καλάι.

Ευτυχήσαμε να έχουμε τέτοιες φιλοσοφίας μαστόρους. Τόσο τους παλαιότερους που συμπαραστάθηκαν στον Γλαύκο Παπαδούρη κατά την πρώτη ιστορική ανασύσταση του μισορειπωμένου κτηρίου, όσο και αυτούς που ζήσαμε μαζί τους τελευταίους πέντε μήνες που (σύμπτωση;) έβρεχε συνεχώς, κάνοντας το έργο δύσκολο, αλλά δίνοντας την εντύπωση πως η Αξιοθέα ήταν ένα παλιό πλεούμενο, ένα παλιό ξύλινο καράβι, σταθεμμένο στον ταρσανά, μισό μες στο νερό μισό στη γη και οι μαστόροι το πάλευαν απ' όλες τις σκοπιές: το καλαφάτιζαν, το έτριβαν, το έβαφαν, το ενδυνάμωναν και το ετοίμαζαν για πολλά πολλά ακόμη ταξίδια.

Και ήταν τότε που είδαμε το θαύμα, να συνοδεύει όλους αυτούς τους μαστόρους. Είδαμε τα πουλιά του Αρχοντικού, όσα έμειναν επάνω στις γκρεμισμένες τους φωλιές, να κρατούν το ρυθμό του έργου με τον κελαηδισμό τους. Αυτούς τους μαστόρους, παλιούς και νέους, θα θέλαμε να τους σφιζόμαστε το χέρι και να τους ευχαριστήσουμε έναν έναν. Ας γράψουμε εδώ κάποια ονόματα που εκπροσωπούν το σύνολο. Πρώτα, αυτοί που δεν βρίσκονται πια μαζί μας: ο Κάρολος, ο μάστρε-Μαρκουλλής και ο Χριστοφής Θεοδούλου, που στάθηκαν στο πλευρό του Γλαύκου Παπαδούρη το 1986 όταν έγινε η πρώτη αναστήλωση του μνημείου. Αλλά και αυτοί που εργάστηκαν και κοπίασαν τους τελευταίους πέντε μήνες: ο Χάρης, ο Στέλιος, ο Ρουσιάς, ο Γιώργος, ο Παντελής, ο Σπύρος...

Ευχαριστούμε επίσης τις Τεχνικές Υπηρεσίες του Πανεπιστημίου Κύπρου και την Πολυτία Αρμός που πίστεψαν σε αυτό το έργο και το υποστήριξαν με γνώση και καλή πίστη, είδος που έχει αρχίσει να χάνεται και που το έχουν μόνο όσοι προσεγγίζουν τη δουλειά τους ως λειτουργήμα.

*

Μπαίνοντας στην Αξιοθέα, ο γνώριμος θεατής θα διαπιστώσει ότι η ξενική φοινικιά που στεκόταν στην είσοδο, εκείνη που είχε έρθει από ξένο τόπο, που δεν ψήλωνε, μόνο χόντραινε και φούντωνε αστόχαστα

κόβοντας τη θέα προς το ιστορικό κτήριο, έφυγε με τις ευχές μας και έτσι στον θεατή ανοίχτηκε όλη η ομορφιά της Αξιοθέας.

Η μία και μόνη φοινικιά που μας απέμεινε, η τοπική, η αυθεντική Κυπραία φοινικιά, αναδύεται τώρα, αδιαφιλονίκητη Βασίλισσα της Αξιοθέας, μέσα από τα ξύλα της νέας μας εξέδρας, τα οποία ήρθαν από την περιοχή που αρδεύει ένα από τα μεγαλύτερα ποτάμια της υφηνίου, ο Αμαζόνιος. Βλέποντάς την να υψώνεται στο λουλακί ουρανό της Λευκωσίας ένα απόβραδο, όταν τα εργαλεία των μαστόρων είχαν σιγάσει και ακούγονταν μόνο τα πουλιά σ' εκείνο τον ύστατο κελαηδισμό προτού τζοιτάσουν, θυμήθηκα αυτό που είχα γράψει πέρσι: πως σκέφτομαι την Αξιοθέα σαν ένα μυθικό ποτάμι δίπλα στη νεκρή ζώνη, ένα ποτάμι ζωντανό που ρέει δίπλα στον σκοτωμένο Πεδιαίο, αυτόν τον παλαιό θεό. Ένα ποτάμι που κοιμάται το χειμώνα και όταν έρχονται οι μήνες του καλοκαιριού και του φθινοπώρου ξυπνά και ανθίζει φέρνοντας πουλιά και χρώματα και μυρωδιές. Σύμπτωση πάλι; Μάλλον όχι. Σίγουρα κάτι άλλο, πολύ κοντά σ' αυτό που είπε ο Κώστας Μόντης, ο κατά τον Γ. Π. Σαββίδη «πιο σωκρατικός ποιητής που εγέννησε ο νέος Ελληνισμός»:

«Έχουν ούλλα τον λόον τους, ούλλα 'λ' λοαρκασμένα».

Και τώρα μόνο σκέφτομαι πόσο κοντά στη φιλοσοφική σκέψη και στην ιστορική αίσθηση του Μαχαίρα είναι η γνωμική φράση του Μόντη, φτάνει να θυμηθούμε εδώ και να κλείσουμε με μian αποφθεγματική φράση του μεσαιωνικού μας χρονικογράφου, γεμάτη όμως ελπίδα και αισιοδοξία (πράγματα που τα χρειαζόμαστε όσο ποτέ):

«Το νερόν πάγει, και ο άμμος μεινίσκει, τουτέστιν οι ξένοι θέλουν πάγειν, και οι τοπικοί θέλουν μείνειν».

Μιχάλης Πιερίης
5 Ιουνίου 2012

*Perched upon their ruined nest they still sing
That's why I envy birds, not for taking wing*
PSARANTONIS

Axiothea is celebrating this year its 15th anniversary as a Cultural Centre of the University of Cyprus. It celebrates it with a new look, fresher and more functional, which however does not spoil the feeling that our audience has been accustomed to as it enters the place. That inimitable warm and intimate feeling created by the inner courtyard of this historic building in the most historic district of Nicosia.

Entering Axiothea, the sensitive viewer would notice that the new wooden pathway, which starts from the entrance and circles the tier, resembles a forest path or a wharf at a traditional berth where boatmen keep their vessels. Thus, even before the events start, viewers find themselves before a metaphorical journey, an excursion which, if the Gods governing the mysterious ways of Art so wish, may turn into a unique experience. The wooden pathway offers more than an easy and secure access; it also gives the impetus for an escape to another world, to another level – that of the aesthetic values, which governed the lives of those who had the privilege of living in such courtyards, in such houses. With magical gardens home to all kinds of trees and flowers, all kinds of birds. That is why we approached with awe the art and mastery of those old masons, architects, artisans, carpenters, blacksmiths who rather fasted first, then said their prayer and only then reached for their tools, which were back then a genuine extension of their hands and touched with reverence the building materials of this land. Stone, wood, mud, clay, copper and iron, glass and tin.

We were lucky to have craftsmen who shared this philosophy. Both among those who stood by Glafkos Papadouris during the first historical restoration of the half-ruined building, and among those with whom we lived together for the past five months when (by coincidence?)

it rained on and on, making the job difficult but creating the impression that Axiothea was an old vessel, an old wooden ship berthed at the docks, half in the water, half on the shore, and the workers struggled from all sides, caulking it, rubbing it, painting it, making it stronger, preparing it for many more journeys.

And it was then that we saw the miracle, working along all these craftsmen. We saw Axiothea's birds, which remained upon their ruined nests to sing and keep the rhythm.

To each and every one of these craftsmen we would like to extend our sincere gratitude. Let us mention here some of their names. First of all those who are no longer with us: Karolos, master Markoullis and Christofis Theodoulou who stood by Glafkos Papadouris' side in 1986, when the restoration of the monument took place. But also those worked and toiled in the last five months: Haris, Stelios, Roushas Yorgos, Pantelis, Spyros...

We would like to thank also the Technical Services of the University of Cyprus and Polytia Armos who believed in the whole project and supervised it with knowledge and good will, a rare asset these days, which only those who approach their work as a mission can have.

*

Entering Axiothea, the knowledgeable viewer would notice that the foreign palm tree which used to stand at the entrance, the one that had come from a foreign land and did not grow tall but thickened and spread out selfishly, cutting off the view to the historical building, was sent away with our blessings and thus the whole beauty of Axiothea opened up to the viewers.

The one and only palm tree, which remained, the local, authentic Cypriot palm tree, now stands proudly as the undisputed Queen of Axiothea, amidst the wood of our new tier that came from the areas watered by one of the largest rivers on Earth, the Amazon. Looking at it as it soared into the violet Nicosia sky one evening, when the tools of the craftsmen

had silenced and all you could hear were the birds in that last chirp before they settle into their nests, I remembered having written last year that I perceived Axiothea as a mythical river by the dead zone, a living river that flows next to the mortified Pediaeus, that ancient god. A river that sleeps in winter but when summer and autumn descend, comes to life and purls again, inviting birds, colours and scents. Is this just another coincidence? I don't think so. It is certainly something else, very close to what Costas Montis, "the most Socratic poet of modern Hellenism", as G. P. Savidis had called him, had once said:

"Everything has its reasons, everything is planned and reasoned."

And now I realise how close to Machairas' philosophical thought and sense of history is Montis' proverbial phrase, if we just remember one of the unintended aphorisms of our medieval chronicler, which carries so much hope and optimism (things we now need more than ever):

"For the water passes, and the sand abides, which is to say that the strangers will go and those of the land will remain".

Michalis Pieris
5 June 2012

Fado: η ψυχή της Πορτογαλίας

Cláudia Madur

Cláudia Madur: τραγούδι

Mario Henriques:
πορτογαλική κιθάρα

Daniel Paredes:
κλασική κιθάρα

Μια ξεχωριστή μουσική παράδοση από τη δυτική άκρη της Μεσογείου έρχεται να ομορφύνει τις πρώτες νύχτες του Σεπτεμβρη στο Αρχοντικό Αξιοθέας, μεταφέροντας την αίσθηση νοσταλγίας, πόθου, πόνου, ευτυχίας και αγάπης που εκφράζει το fado και η οποία συνοψίζεται στην πορτογαλική λέξη *saudade*.

Το fado, το διάσημο μουσικό είδος που σήμερα θεωρείται η ψυχή της Πορτογαλίας και έχει αναγνωριστεί από την UNESCO ως μέρος της άυλης κληρονομιάς της ανθρωπότητας, αναπτύχθηκε στις αρχές του

19ου αιώνα αλλά έχει παλαιότερες ρίζες αφού σύμφωνα με πολλούς μελετητές αποτελεί συνδυασμό της μουσικής των σκλάβων της Αφρικής με την παραδοσιακή μουσική των Πορτογάλων ναυτών αλλά και με ορισμένα αραβικά στοιχεία.

Αυτό το κράμα πορτογαλικών και αποικιακών επιρροών δημιουργήθηκε στα λαϊκά στέκια της Αλφάμα και της Μουραρία, φτωχογειτονιών της Λισσαβόνας, και εξελίχθηκε σε κοινωνικές συνθήκες που θυμίζουν εκείνες οι οποίες γέννησαν το ρεμπέτικο στην ανατολική άκρη της Μεσογείου – μια σύμπτωση που επιβεβαιώνει για άλλη μια φορά τα κοινά στοιχεία του μεσογειακού πολιτισμού.

Την ξεχωριστή παράδοση του fado θα παρουσιάσει η νέα και πολλά υποσχόμενη fadista από την Πορτογαλία Cláudia Madur με συνοδεία πορτογαλικής και κλασικής κιθάρας, τα κατεξοχήν όργανα του fado.

Το τρίο το οποίο έρχεται για πρώτη φορά στην Κύπρο μετά από ειδική πρόσκληση του Πολιτιστικού Κέντρου Πανεπιστημίου Κύπρου θα ερμηνεύσει παραδοσιακά τραγούδια fado που μιλούν για τη μοίρα και το πεπρωμένο – βασικά θέματα αυτής της τρυφερής και έντονα συναισθηματικής μουσικής, καθώς και τραγούδια που ανήκουν στο πιο εύθυμο μελωδικά και ρυθμικά είδος του Fado Canção.

Fado: The Spirit of Portugal

Cláudia Madur

Cláudia Madur: vocals

Mario Henriques:
Portuguese guitar

Daniel Paredes:
classical guitar

A unique musical tradition from the western edge of the Mediterranean comes to embellish the first September nights at the Axiothea Mansion, bringing the distinctive feelings of nostalgia, longing, pain, happiness and love that are embodied in fado music and can be summarized with the Portuguese word *saudade*.

Fado, the famous music genre that is now considered the soul of Portugal and has been recognized by UNESCO as part of the intangible heritage of humanity, developed in the early 19th century but has ear-

lier roots, having emerged, according to many researchers, as a fusion between the music of African slaves and the traditional music of Portuguese sailors, enriched with some Arabic elements.

This mixture of Portuguese and colonial influences grew out of the popular bars in Lisbon's working-class districts of Alfama and Mouraria, and flourished in similar social conditions to those that gave rise to the rebetiko at the eastern edge of the Mediterranean – a coincidence, which confirms once again the common features of Mediterranean culture.

The unique tradition of fado will be presented by the young and very promising fadista from Portugal Cláudia Madur with the accompaniment of Portuguese guitar and classical guitar, the quintessential instruments of fado.

The trio, which comes to Cyprus for the first time upon a special invitation by the Cultural Centre of the University of Cyprus, will perform traditional fado songs about fate and destiny – key themes of this tender and intensely emotional music, as well as songs belonging to the most cheerful, melodically and rhythmically, kind of fado, the Fado Canção.

Η Επιστροφή Γιάννη Ρίτσου

Σκηνοθεσία – σύνθεση κειμένου: **Γιάννης Ιορδανίδης**
Σκηνικός χώρος – κοστούμια: **Σταύρος Αντωνόπουλος**
Φωτισμοί: **Γρηγόρης Παπαγεωργίου**
Μουσική επιμέλεια – βοηθός σκηνοθέτη:
Κωνσταντίνος Δημητρίου

Διανομή

Ορέστης: **Γιώργος Αναγιωτός**
Ηλέκτρα: **Νάταλι Αμμάν**
Πυλάδης: **Νικόλας Μπράβος**

«Η Επιστροφή» είναι μια θεατρική σύνθεση που βασίζεται σε κείμενα του Γιάννη Ρίτσου από την ποιητική του συλλογή «Τέταρτη Διάσταση» και πιο συγκεκριμένα από τον μυκηναϊκό κύκλο.

Ο γνωστός μύθος της αρχαιότητας δίνει στον ποιητή την ευκαιρία να υφάνει τη δική του ιστορία, πανανθρώπινη και παγκόσμια, μέσα από κείμενα μιας ιδιαίτερης ευαισθησίας.

Με ήχους τραγικούς και μαζί καθημερινούς και οικείους ξανακτίζει τον μύθο των Ατρείδων πλέκοντας τα νήματα του χθες μ' αυτά του σήμερα. Το τραγικό δίλημμα του κεντρικού ήρωα, του Ορέστη, που πηγάζει από την αναζήτηση μιας ευαίσθητης ισορροπίας ανάμεσα στην άγρια απόφαση μιας αιματοβαμμένης πράξης αναπόφευκτης και την κατάκτηση μιας βαθιάς γνώσης, μεταβάλλεται σε μια επώδυνη κι απεγνωσμένη πάλη.

Θύμα και θύτης του ίδιου του του εαυτού, πορεύεται προς την βίαιη πράξη της μητροκτονίας που ορθώνεται μπροστά του με το προσωπείο ενός τερατώδους παραλογισμού, μέσα από τη γνώση, κι αυτό τον κάνει να βρίσκεται στον αντίποδα του Άμλετ για τον οποίο: «Η συνείδηση μας κάνει όλους δειλούς. Η φύση δεν της έδωσε μια λειτουργία θανάτου, δεν έχει όργανο για το άγνωστο. Άστραψε η απόφαση κι αμέσως την σβήνει, την θαμπώνει η γρασία της σκέψης».

Μια σύγχρονη ανάγνωση του μύθου των Ατρείδων όπως την καταθέτει ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος και την αναδεικνύει σκηνοθετικά ο Γιάννης Ιορδανίδης.

Γιού φίλο μου αιωνοθέη
Γιάννη Ιορδανίδη
πέ με λόφροντίδα τῷ ἄξιμ λόαι
ἐπιτυχία ἀνέβασε τὸν «Ὁρέων» μου,

Ἡθε πομπή ἀγάπη τῷ μέ λίσ
εὐχες μου νὰ γνωρίσει κηϊΐδια
ἐπιτυχία δὲ ἀνέβασμα ἦτε
«Βονάλας τῆς σεμνότητος»

Γιάννης Αἰλκος

Ἀθήνα, 14. I. 85

Η παγκόσμια πρώτη της παράστασης, η οποία δόθηκε το 1984 στο Παρίσι, βραβεύτηκε με Χρυσό μετάλλιο σκηνοθεσίας από την Διεθνή Ακαδημία του Παρισιού (Lutèce) και απέσπασε εξαιρετικές κριτικές από τον γαλλικό τύπο.

Σχεδόν τρεις δεκαετίες αργότερα ο Γιάννης Ιορδανίδης επανέρχεται στο έργο και το εμπλουτίζει με καινούργιες ιδέες και μια νέα σκηνοθετική ματιά.

Το έργο σκηνοθετήθηκε από τον Γιάννη Ιορδανίδη σαν ένα άσμα εκ βαθέων, όπου το τραγικό έχει ένα πρόσωπο ήρεμο και συντροφικό. Μια πετυχημένη παράσταση για τους φίλους του ποιητικού λόγου.

Πιέρ Μαρκαμπρί, εφ. Φιγκαρό,
24 Οκτωβρίου 1984

Παρακολουθήσαμε με μάτια έκθαμβα την παράσταση.

Πατρικ Ντε Ροσμπό, εφ. Κοτιντιέν ντι Μεντεσσέν,
18 Νοεμβρίου 1984

Μια παράσταση σπάνιας τραγικής ομορφιάς.

Ροζέ Μαρία, εφ. Βι Ουβριέρ,
12 Νοεμβρίου 1984

Ένας σκηνικός ρυθμός φτιαγμένος με μεγάλη μαεστρία.

Φρανσουά Ριπερά, εφ. Μπιζάντιον,
Νοέμβριος 1984

Τα πρόσωπα λειτουργούν στο χώρο κάτω από τους κανόνες μιας χορογραφίας που προκαλεί ρίγος.

Ροζέ Μαρία, εφ. Ουμανιτέ,
12 Νοεμβρίου 1984

The Homecoming

Yannis Ritsos

Direction–Text adaptation: **Yannis Iordanidis**

Set and costume design: **Stavros Antonopoulos**

Lighting: **Gregory Papageorgiou**

Music supervision–assistant director:
Constantinos Dimitriou

Cast

Orestes: **George Anagiotos**

Electra: **Nataly Amman**

Pylades: **Nicolas Bravos**

“The Homecoming” is a theatrical adaptation based on poems by Yannis Ritsos from his collection “The Fourth Dimension” and more specifically from the Mycenaean cycle.

The famous myth of the Antiquity gives the poet an opportunity to weave his own universal story into poetic texts that carry a singular sensibility.

With sounds, tragic yet ordinary and familiar, Ritsos rebuilds the Atreides myth, knitting together the threads of the past with those of the present.

The tragic dilemma of the protagonist, Orestes, that stems from his attempt to find a delicate balance between the savage decision to commit an inevitable act of despicable violence and the quest for deeper knowledge, transforms into a painful and desperate struggle.

Both victim and executor of his own self, he is bound to commit the violent act of matricide that looms before him through knowledge, wearing the mask of a monstrous absurdity, and this makes him diametrically opposite to Hamlet for whom: “Thus conscience does make cowards of us all. And thus the native hue of resolution is sicklied o’er with the pale cast of thought”.

A contemporary reading of the Atreides myth as interpreted by poet Yannis Ritsos and presented on stage by director Yannis Iordanidis.

The world premiere of the play, which was held in 1984 in Paris, was awarded a Gold Medal for Stage Direction by the International Academy of Paris (Lutèce) and received excellent reviews from the French press. Nearly three decades later, Yannis Iordanidis revisits the play and enriches it with new ideas and a fresh director's outlook.

The play was directed by Yannis Iordanidis as an ode de profundis in which tragedy has the peaceful face of a friendly companion. A successful performance for those who appreciate poetry.

Pierre Marcabru, *Le Figaro*,
24 October 1984

We watched the performance in awe.

Patrick de Rosbo, *Le Quotidien du Medecin*,
18 November 1984

A performance of a rare tragic beauty.

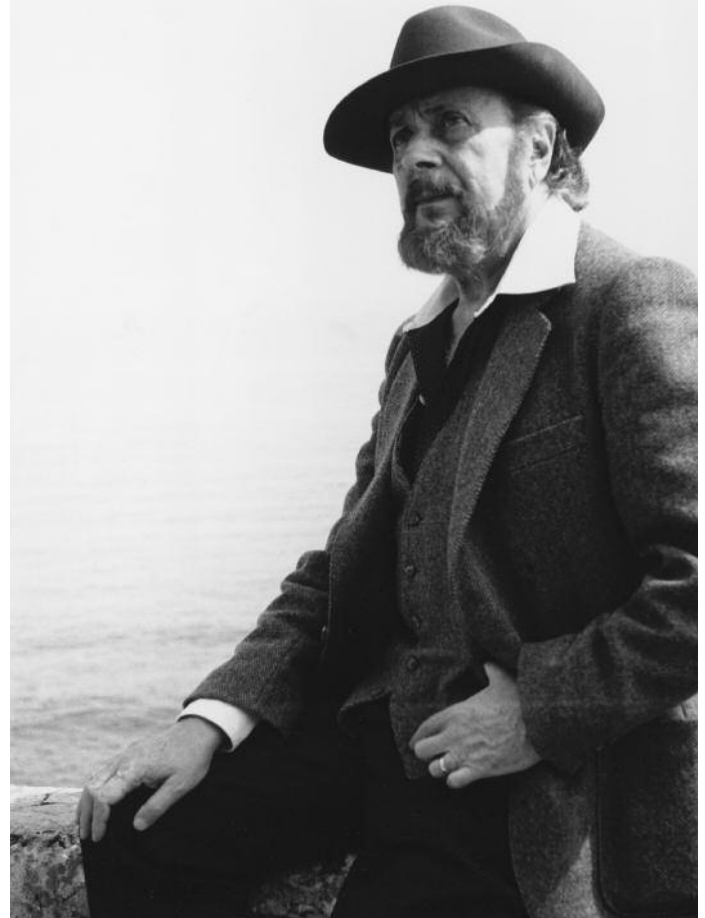
Roger Maria, *La Vie Ouvrière*,
12 November 1984

A stage rhythm achieved with great mastery.

François Ribera, *Byzantion*,
November 1984

The characters function on stage by the rules of a choreography that makes you shiver.

Roger Maria, *L'Humanité*,
12 November 1984

Αριστοφάνη «Βάτραχοι»

Μια κωμωδία με γλυκόπικρο τέλος,
για τον ρόλο της τέχνης στη ζωή μας

Μετάφραση: **Βάιος Διαπής**

Σκηνοθεσία και διασκευή:
Μαγδαλένα Ζήρα

Σκηνογραφία:
Δημήτρης Αληθεινός

Ενδυματολογία:
Έλενα Κατσούρη

Μουσική (σύνθεση, διασκευή):
Λευτέρης Μουμτζής

Χορογραφία: **Χλόη Μελίδου**

Μουσικοί επί σκηνής:
**Λευτέρης Μουμτζής,
Δημήτρης Κακαβούλης,
Δημήτρης Γιασεμίδης,
Μαριάννα Μουμτζή**

Μουσική επιμέλεια:
Σωφρόνης Σωφρονίου

Σχεδιασμός φωτισμών:
Καρολίνα Σπύρου

Παραγωγή:
Φανταστικό Θέατρο

Το έργο του Αριστοφάνη «Βάτραχοι» επιλέγει για την πρώτη του παραγωγή το Φανταστικό Θέατρο, η θεατρική ομάδα που ιδρύθηκε από τη Μαγδαλένα Ζήρα. Η ομάδα εστιάζει στην πολύμορφη δραματουργία τού σήμερα αλλά και στην ενασχόληση με κλασικά κείμενα, των οποίων η πολυπλοκότητα και ανθεκτικότητα μας επιτρέπει να τα ξανα-φανταστούμε για το σύγχρονο κοινό.

Η Αθήνα το 405 π.Χ. βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού, κι ο Αριστοφάνης στους «Βατράχους» προτείνει πως η λύση θα έρθει μόνο μέσα από το θέατρο, την τέχνη που έχει ως καθήκον να «κάνει τους πολίτες καλύτερους ανθρώπους». Ουτοπικό αριστοφανικό σενάριο, που κρύβει μεγάλες αλήθειες για τη δύναμη αλλά και την ευθύνη του καλλιτέχνη σε στιγμές που τα θεμέλια της κοινωνίας κλονίζονται.

Η Μαγδαλένα Ζήρα και οι συνεργάτες της προσεγγίζουν αυτό το μεγάλο έργο με συναίσθηση της τραγικότητας που του προσδίδει η στιγμή στην οποία γράφτηκε (λίγους μήνες αργότερα η Αθήνα έχασε τον πόλεμο- ήταν πολύ αργά για να σωθεί), συνειδητοποιώντας παράλληλα πόσο επίκαιρο είναι τώρα. Τώρα που νιώθουμε πως αμφισβητείται από παντού ο ρόλος και η αναγκαιότητα των καλλιτεχνών, τάχα επειδή υπάρχουν πιο σημαντικά, κρίσιμα, απαραίτητα πράγματα.

Παίζουν οι ηθοποιοί:
Βαλεντίνος Κόκκινος
Δημήτρης Αντωνίου
Μαρίνα Βρόντη
Μαρίνος Κόνσολος
Μιχάλης Σοφοκλέους
Μάρκος Ιούλιος Δρουσιώτης
Άντρα Δημητρίου
Μαρίτσα Ηλία

Την παράσταση στηρίζει το Κέντρο Τεχνών «Τηλέμαχος Κάνθος».

το φανταστικό θέατρο
 παρακολουθεί: **Αριστοφάνη**

Βατράχοι

Μετάφραση: **Βάσος Παπής**
 Σκηνοθεσία: **Δημήτρης Σοφοκλέους**
 Σκηνογράφοι: **Έλενα Κατσούρη**
 Σχολίαση προγράμματος: **Μαριάννα Κόνσολος**
 Μουσική επιμέλεια: **Λευτέρης Μουριτζής**
 Σκηνογράφοι: **Δανάη Μελιδίου**
 Σκηνογράφοι: **Σωφρόνης Σωφρόνητος**
 Σκηνογράφοι: **Καρολίνα Σπύρου**

Παίζουν οι ηθοποιοί:
 Βαλεντίνος **Κόκκινος**
 Δημήτρης **Αντωνίου**
 Μαρίνα **Βρόντη**
 Μαρίνος **Κόνσολος**
 Μιχάλης **Σοφοκλέους**
 Άντρα **Δημητρίου**
 Μάρκος Ιούλιος **Δρουσιώτης**
 Μαρίτσα **Ηλία**

16η διεθνής Φεστιβάλ Αρχαίου Ελληνικού Δράματος 2012

26 Ιουλίου Αρχαία Οδός Παριού
27 Ιουλίου Αμφιθέατρο Κουρίου
29 Ιουλίου Αμφιθέατρο Αρχαιολογικού Μουσείου Γ*

03 Σεπτ. Πολιτιστικός Εκδηλώσιμος Όμιλος Λευκωσίας
10 Σεπτ. Πολιτιστικό φεστιβάλ Πανεπιστημίου Κύπρου Αδελφός

Σχεδιασμός αφίσας: Γιώργος Τσαγγάρης

Aristophanes' "Frogs"

A comedy with a bittersweet ending
about the place of art in our lives

Translation: **Vayios Liapis**
Stage direction and
adaptation: **Magdalena Zira**

Set design: **Dimitris
Alithinos**

Costume design: **Elena
Katsouri**

Original music:
Lefteris Moutmtzis

Choreography:
Chloe Melidou

Live musicians on stage:
Lefteris Moutmtzis
Dimitris Kakavoulis
Dimitris Yiasemidis
Marianna Moutzi

Music selection and advice:
Sofronis Sofroniou

Lighting design:
Karolina Spyrou

Aristophanes' "Frogs" is the first production of Fantastico Teatro, a theatre company founded by Magdalena Zira. The company's interests are the multifaceted theatre of today as well as classical texts, whose density and complexity allows us to re-imagine them for a contemporary audience.

Athens in 405 BC faces defeat and total destruction of the democratic state. Aristophanes in "The Frogs" claims that the solution can be found only in theatre, the art form whose role is "to make citizens better people".

A typical Aristophanic utopia which however contains great truths about the artist's responsibility in moments of crisis, when the foundations of our society are shaken.

Magdalena Zira and her collaborators approached this great play in full recognition of the tragic dimension that history had assigned to it (a few months later Athens lost the war; it was too late to save it) but also in full awareness of its relevance today, when the role and social importance of the artist is called into question with the excuse that there are more important and more critical issues at stake.

Cast:

Valentinos Kokkinos

Dimitris Antoniou

Marina Vrondi

Marinos Konsolos

Michalis Sophokleous

Marcos Julius Droussiottis

The production is supported by the Telemachos Kanthos Foundation.

Το όνομά μου είναι Rachel Corrie

Rachel Corrie: **Δήμητρα Σύρου**

Ο χρόνος: **Μάρω Αργίτη**

Μετάφραση: **Νάνσυ Τρικκαλίτη**

Σκηνοθεσία: **Μάνια Παπαδημητρίου**

Βοηθός σκηνοθέτη: **Μάρω Αργίτη**

Επιμέλεια κίνησης: **Πάρης Μαντόπουλος**

Σκηνικά: **Άρτεμις Θεοδωρίδη**

Βίντεο: **Αγγέλα Δεσποτίδου**

Φωτισμοί: **Αλέκος Αναστασιού**

Φωτογραφίες: **Θάνος Χόνδρος**

Η γνωστή ηθοποιός Μάνια Παπαδημητρίου μπαίνει στον ρόλο του σκηνοθέτη για να μεταφέρει στη σκηνή το συγκλονιστικό έργο των Alan Rickman και Katharine Viner «Το όνομά μου είναι Rachel Corrie». Το έργο εξιστορεί μία αληθινή ιστορία, η οποία ολοκληρώθηκε μόλις πριν από λίγα χρόνια, το 2003 – η ιστορία της νεαρής Αμερικανοεβραίας ακτιβίστριας Rachel Corrie, η οποία σκοτώθηκε από μπουλντόζα Ισραηλινών στη Λωρίδα της Γάζας, προσπαθώντας να σώσει το σπίτι ενός Παλαιστίνιου από Ισραηλινή επιχείρηση κατεδάφισης.

Βασισμένο στα ημερολόγια που κρατούσε η Rachel αλλά και τα e-mail που συχνά έστελνε στην οικογένειά της, σε φίλους και γνωστούς, το έργο ανέβηκε για πρώτη φορά στο Royal Court Theater του Λονδίνου το 2005 και παίχτηκε έκτοτε σε πολλές χώρες του κόσμου, σημειώνοντας τεράστια επιτυχία. Τιμήθηκε με πολλά βραβεία και διακρίσεις, ενώ αξιοσημείωτη παραμένει η ακύρωση – για το φόβο πολιτικών αντιποίνων – προγραμματισμένων παραστάσεων στη Νέα Υόρκη, το Μαϊάμι και το Τορόντο.

Αναγνωρίζοντας στη Rachel Corrie μια σύγχρονη Anna Frank, η Μάνια Παπαδημητρίου προσέγγισε το έργο ως μια πράξη πολιτική, ως ένα είδος ακτιβισμού που στοχεύει, και μερικές φορές το πετυχαίνει, στο να μην ξεχνάμε αυτό που δεν πρέπει να ξεχαστεί και να μην επαναπαυόμαστε μέσα σ' ένα σύστημα, επειδή απλώς μας έχει δεχθεί.

Ρεαλιστική κι απέριτη σκηνοθεσία Μάνιας Παπαδημητρίου. Η νιόβγαλτη και ταλαντούχα Δήμητρα Σύρου πραγματώνει έναν μικρό άθλο ερμηνεύοντας τη Ρέιτσελ Κόρι.

Πώργος Βιδάλης, εφ. *Ελευθεροτυπία*,
29 Απριλίου 2010

Ακόμη και αν ο ακτιβισμός δεν είναι μέρος της ζωής ή του λεξιλογίου σου, συλλαμβάνεις τον εαυτό σου να κρέμεται από τα χείλη. Ζει μια ενσάρκωση που ώρες ώρες θυμίζει μετενσάρκωση.

Αστερόπη Λαζαρίδου, εφ. *Το Βήμα* της Κυριακής,
31 Ιανουαρίου 2010

Η σκηνοθέτρια της παράστασης, Μάνια Παπαδημητρίου, πέτυχε να διεισδύσει στον ρεαλισμό του κειμένου και μέσα από τις σκηνές που δημιούργησε, έκανε πράξη την τραγωδία στην πιο καθαρή της μορφή. Ενώ αυτό που συγκλόνησε στην παράσταση, ήταν η ερμηνεία της πρωταγωνίστριας Δήμητρας Σύρου.

Δημήτρης Πετιμεζάς, *SevenArt*
3 Ιουνίου 2010

My name is Rachel Corrie

Rachel Corrie: **Dimitra Syrou**

The Time: **Maro Agriti**

Translation: **Nansi Trikkaliti**

Stage direction: **Mania Papadimitriou**

Assistant director: **Maro Agriti**

Movement coaching: **Paris Mantopoulos**

Set and props: **Artemis Theodoridi**

Video: **Aggela Despotidou**

Lighting design: **Alekos Anastasiou**

Photography: **Thanos Hondros**

The well-known actress Mania Papadimitriou takes up the role of the director to bring to stage the stunning play by Alan Rickman and Katharine Viner “My name is Rachel Corrie”. The play recounts a true story, which took place just a few years ago, in 2003 – the story of the young American activist of Jewish descent, Rachel Corrie, who was killed by an Israeli bulldozer on the Gaza Strip, trying to save a Palestinian home from demolition.

Based on Rachel’s diaries and e-mails which she often sent to her relatives and friends, the play was staged for the first time at the Royal Court Theatre in London, in 2005, and has since been performed with great success in many countries around the world. It received numerous prizes and awards, while controversy still surrounds the cancellation of scheduled performances in New York, Miami and Toronto for fear of political retaliation.

Recognising in Rachel Corrie a contemporary Anna Frank, Mania Papadimitriou approached the play as a political act, as an act of activism of sorts that seeks to and sometimes succeeds in reminding us what should not be forgotten and in preventing us from getting too comfortable with any system just because it does not reject us.

A realistic and unpretentious stage direction by Mania Papadimitriou. The emerging and talented Dimitra Syrou accomplishes a small feat performing the role of Rachel Corrie.

Yorgos Vidalis, *Eleftherotypia Daily*,
29 April 2010

Even if activism is not part of your life or your vocabulary, you catch yourself hanging on the lips of the actress who achieves an incarnation that sometimes verges on reincarnation.

Asteropi Lazaridou, *Sunday's Vima*,
31 January 2010

Director Mania Papadimitriou managed to penetrate into the realism of the play and created scenes in which tragedy appears in its purest form. What really stunned the audience however was the performance of the protagonist Dimitra Syrou.

Dimitris Petimezas, *SevenArt*
3 June 2010

Ήχοι μιας ζωής Γλαύκος Κοντεμενιώτης

Γλαύκος Κοντεμενιώτης:
πίانو

Απόστολος Σιδέρης:
μπάσο

Ιωάννης Βαφέας:
ντράμς

Όταν συνθέτει, διασκευάζει ή αυτο-σχεδιάζει μουσική, κάθε καλλιτέχνης ενσωματώνει αδιάλειπτα όλες τις εμπειρίες της ζωής του και τις εκφράζει μέσα από τις μουσικές του νότες.

Στην προσωπική μουσική δημιουργία του ταλαντούχου Κύπριου καλλιτέχνη Γλαύκου Κοντεμενιώτη, θεμέλιο των μουσικών εμπνεύσεων είναι τα πρώτα παιδικά του χρόνια στην Κερύνεια και στο Μπέλλαπαϊς. Από εκεί αντλεί την αίσθηση αθωότητας, γλυκόπικρης ευτυχίας, φαντασίας και βαθιάς λαχτάρας για επιστροφή. Όλα αυτά συνδυασμένα

με τις πολύ διαφορετικές εμπειρίες από τη ζωή και τις σπουδές του στη Νέα Υόρκη δημιουργούν τους προσωπικούς μουσικούς του ήχους.

Έχοντας διαγράψει μια σημαντική καλλιτεχνική πορεία η οποία περιλαμβάνει συνεργασίες με πολύ γνωστούς τραγουδιστές και μουσικούς της τζαζ όπως οι Mable Lee, Mercedes Hall, Priscilla Owens, Claudio Roditi και Jerry Dodgion, αλλά και με τον δημοφιλή ερμηνευτή ρεμπέτικων τραγουδιών Γρηγόρη Μαρινάκη, ο Γλαύκος Κοντεμενιώτης έρχεται για πρώτη φορά στο Αρχοντικό Αξιοθέας για να παρουσιάσει ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα της δουλειάς του. Δίπλα του δύο εξαιρετικοί μουσικοί της τζαζ – ο μπασιίστας Απόστολος Σιδέρης και ο ντράμερ Ιωάννης Βαφέας.

Το πρόγραμμα της συναυλίας περιλαμβάνει μοντέρνες διασκευές τζαζ διάφορων ελληνικών και κυπριακών τραγουδιών, καθώς και πρωτότυπα έργα του Γλαύκου Κοντεμενιώτη.

Πρόκειται για τον ήχο μιας ολόκληρης ζωής μέσα στη μουσική, στον οποίο συγχωνεύονται η μοναδική ευαισθησία των ελληνικών μελωδιών, οι ρυθμοί και οι αρμονίες της τζαζ και οι βιωμένες προσωπικές συνθέσεις του καλλιτέχνη που ηγάζουν από διάφορες εμπειρίες και μουσικά στοιχεία.

Friday 14 September, 20:30

Sounds of a Lifetime

Glafkos Kontemeniotis

Glafkos Kontemeniotis:
piano

Apostolos Sideris:
bass guitar

Ioannis Vafeas:
drums

When artists compose, arrange or improvise music, they constantly incorporate all of their lifetime's experiences and express them through their musical notes.

In the personal music making of talented Cypriot artist Glafkos Kontemeniotis, musical inspirations are rooted back to his childhood years spent in Kyrenia and Bellapais. This is where he draws those feelings of innocence, bittersweet happiness, imagination and a profound longing for return. All these sentiments, create his personal musical sound.

Having a noteworthy background in music, which comprises collaborations with prominent jazz singers and musicians such as Mable Lee, Mercedes Hall, Priscilla Owens, Claudio Roditi and Jerry Dodgion, but also with the well-known rebetiko performer Grigoris Marinakis, Glafkos Kontemeniotis comes for the first time at Axiothea to present a selection of his works. Joining him are two outstanding jazz musicians – bass guitar player Apostolos Sideris and drummer Ioannis Vafeas.

The programme of the concert includes modern jazz arrangements of Greek and Cypriot songs, as well as original compositions by Glafkos Kontemeniotis.

This is the sound of a lifetime in music, which combines the unique sensitivity of Greek melodies, the rhythms and harmonies of jazz and the deeply personal compositions of the artist that draw from various experiences and musical elements.

Αριστοφάνους «Λυσιστράτη» του Κώστα Μόντη

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Σκηνοθεσία: **Μιχάλης Πιερίης**

Μουσική: **Ευαγόρας Καραγιώργης**

Σκηνικά και κοστούμια:

Χρίστος Λυσιώτης,

Ηλιάννα Χρυσοστόμου

Κινησιολογία: **Μιχάλης Πιερίης**

Χορογραφία: **Έλενα Χριστοδουλίδου**

Φωτισμοί: **Γιώργος Κουκουμάς**

Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός σκηνοθέτις:

Σταματία Λαουμτζή

Η κωμωδία «Λυσιστράτη» του Αριστοφάνη στη μετάφραση και διασκευή του σημαντικότερου σύγχρονου ποιητή της Κύπρου, Κώστα Μόντη, έχει ένα έντονο τοπικό χρώμα, ένα σαφέστατο κυπριακό χαρακτήρα. Η γλώσσα της διασκευής είναι χυμώδης, πικάντικη, γεμάτη με έξυπνες λύσεις. Διατηρείται η φρεσκάδα και το μπρίο του αριστοφανικού κειμένου, χωρίς να χρειάζεται να γίνουν υποχωρήσεις σε κακόγουστες υπερβολές στο θέμα της χρήσης βωμολοχικών φράσεων.

Διασκευάζοντας δημιουργικά το έργο, ο Μόντης αποτέλεσε σπουδαίο διαμεσολαβητή ανάμεσα στο αρχαίο κείμενο και στο σημερινό γλωσσικό αίσθημα των Κυπρίων. Ωστόσο, ο κυπριακός χαρακτήρας της «Λυσιστράτης» του Μόντη δεν περιορίζεται μόνο στο επίπεδο της γλώσσας, αλλά εκτείνεται και σε αυτό της γενικότερης μουσικής και ρυθμικής οργάνωσης του έργου, το οποίο στη διασκευασμένη του μορφή εντάσσεται σε μια νέα πολιτισμική κοιτίδα, αυτή της δημοτικής και λαϊκής κυπριακής παράδοσης.

Η παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. αποτελεί τη δεύτερη αξιολογη προσπάθεια να ανεβαστεί το έργο του Αριστοφάνη στη μετάφραση του Μόντη μετά την πρώτη του παρουσίαση επί σκηνής από τον Θ.Ο.Κ. το 1981/1982. Από την πρεμιέρα της το φθινόπωρο του 2000 μέχρι

σήμερα, η Λυσιστράτη του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. παίχτηκε πάνω από 50 φορές στην Κύπρο και στο εξωτερικό, έλαβε μέρος στο Αναγεννησιακό Φεστιβάλ του Ρεθύμνου Κρήτης και στη Διεθνή Συνάντηση Πανεπιστημιακού Θεάτρου Ολυμπίας, γνώρισε εντυπωσιακή ανταπόκριση από το κοινό και την κριτική, και έγινε μια από τις πλέον επιτυχημένες παραγωγές του Θεατρικού Εργαστηρίου του Πανεπιστημίου Κύπρου. Αξέχαστη για τα μέλη του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. ήταν η παράσταση στο κατεχόμενο Ριζοκάρπασο, η οποία συγκίνησε ιδιαίτερα τους ηλικιωμένους και ενθουσίασε τους νεότερους που είχαν ίσως για πρώτη φορά την ευκαιρία να αντιληφθούν όλο τον πλούτο της μελωδικής γλώσσας που τόσο επίμονα προσπαθούν να διατηρήσουν στην απομονωμένη καθημερινότητά τους.

Η «Λυσιστράτη» του Αριστοφάνη, ντύθηκε κυπριακά, με περίτεχνη φροντίδα και μίλησε μια γλώσσα πλούσια σε περιγραφικότητα και νοηματική και με πλουμίδια. Η μετάφραση του έργου από τον Κώστα Μόντη, τον έξοχο ποιητή της Κύπρου στην Κυπριακή διάλεκτο, μια μετάφραση, που πρέπει να πάρει περιοπτη θέση στο είδος της, ήταν η αποκάλυψη της παράστασης. Ποιητικό αριστούργημα θα έλεγα, χάρη στην αξιοσύνη, τη βαθιά γνώση, και την πλούσια ποιητική φλέβα του μεταφραστή. Η σκηνοθεσία με μαγικό τρόπο αξιοποίησε τη δουλειά του Κώστα Μόντη σε αρμονική συνεργασία με την έξοχη μουσική επένδυση του Ευαγόρα Καραγιώργη, τα σκηνικά και τα κοστούμια του Χρήστου Λυσιώτη, τη χορογραφία της Έλενας Χριστοδουλίδου, τους φωτισμούς του Γιώργου Κουκουμά και την οργανωτική πείρα της υπεύθυνης παραγωγής Σταματίας Λαουμιτζή, καθώς και με την ερμηνευτική ετοιμότητα και την εκπληκτική ζωντάνια των ηθοποιών, που γοήτευσε το κοινό. Πρωταγωνίστρια ακαταμάχητη, και ακατάλυτη φυσικά, ήταν η γλώσσα.

Κώστας Πετρίδης, εφ. Ρεθυμνιώτικα Νέα,
Ρέθυμνο, 30 Αυγούστου 2000

Οι παραγωγές του Θεατρικού Εργαστηρίου Πανεπιστημίου Κύπρου χαρακτηρίζονται από ακριβή αίσθηση του μέτρου, όπως στους δηλωμένους στόχους, έτσι και στη θεατρική τους πραγματοποίηση. [...] Οι επιλογές του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. δεν είναι, βέβαια, απλώς δείγμα νηφάλιας αυτογνωσίας. Βασικός γνώμονας, η χρησιμότητα της κειμενολογικής τριβής των φοιτητών – συντελεστών με τα έργα που διδάσκονται και ανεβάζονται στο εργαστήριο θεάτρου. Εμείς βλέπουμε μόνο την παράσταση, ενώ στην ουσία η κάθε παραγωγή αποτελεί ένα μάθημα, μια έρευνα, μια εργασία μακράς διάρκειας και καταπληκτικής συνθετικότητας. Και παρόλο που δεν ξέρω (θα 'θελα να μάθω) τι αναλογίες τηρήθηκαν μεταξύ της περιόδου διδασκαλίας στη πανεπιστημιακή αίθουσα, της ανάγνωσης γύρω από το τραπέζι και του στησίματος γύρω από το θεατρικό χώρο, όλο το μακρύ ταξίδι φαίνεται να μαντεύεται μέσα στο αποτέλεσμα στην παράσταση. Οι γλωσσικές ιδιαιτερότητες του «Χρονικού της Κύπρου», του «Φιάκα», της «Λυσιστράτης» του Μόντη, μπορεί να παρουσιάζουν αντικειμενικές δυσκολίες για ένα ανέμελο και απροβληματίστο ανέβασμα ακόμα και από επαγγελματίες. Για το Θ.Ε.ΠΑ.Κ. αποτέλεσαν στόχο έρευνας, εξοικείωσης, αφομοίωσης και τελικά κυριαρχίας των φοιτητών – ηθοποιών στο ρόλο του κειμένου. [...] Ο σκηνοθέτης δεν

επικεντρώνει την προσοχή του μόνο στις κωμικές κορυφώσεις μερικών σκηνών, αλλά αντλεί το χιούμορ που είναι διάχυτο στην παράσταση από το καλά χωνεμένο κείμενο. Η παράσταση [...] φαντάζει σαν ελαφρό τρεχαντήρι σε σύγκριση με τις βαρφορτωμένες με περίπλοκα, υπερβολικά και προπαντός με καταγωγή εκτός κειμένου σκηνοθετικά ευρήματα και στολίδια, αριστοφανικές παραγωγές που τελικά βουλιάζουν από το βάρος όλης αυτής της διακόσμησης. Αξίζουν συγχαρητήρια στους ηθοποιούς της παράστασης.

Νόνα Μολέσκη, εφ. Ο Φιλελεύθερος,
Λευκωσία, 17 Σεπτεμβρίου 2000

Η παράσταση που δόθηκε την Κυριακή στο θέατρο «Ερωφίλη» της Φορτέτζας του Ρεθύμνου ήταν ένα εκπληκτικό αποτέλεσμα μιας συνολικής προσπάθειας γεμάτης μελωδίες, ήχους και χρώματα της Κύπρου, έτσι όπως αιώνες τώρα τα διέσωσε η εμμονή της στην ελληνική παράδοση. Πόσες φορές έχουμε παρακολουθήσει τη «Λυσιστράτη» από διάφορα θεατρικά σχήματα; Μας είχαν συνηθίσει σε μια φιλολογία για το φαλλό και σε πολιτικάντικα αστεία παραμορφώνοντας το μεγάλο κωμικό της Αθήνας Αριστοφάνη. [...] Το Θεατρικό Εργαστήριο του Πανεπιστημίου Κύπρου (ΘΕΠΑΚ) ήρθε και μας ξανάδωσε τον Αριστοφάνη μ' όλο του το μεγαλείο.

Η κυπριακή ντοπολαλιά μελωδούσε στη Φορτέτσα επί μιάμιση ώρα ωσάν αγγελικό μουρμούρισμα. Τα χρώματα και τα σχήματα των κοστούμιών των παιδιών γήινα όσο και αιθέρια παρέπεμπαν στις χειροκίνητες κυπριακές στολές και στην περιβόητη κυπριακή βράκα κάνοντας τον Αριστοφάνη σύγχρονο και διαχρονικό. Τα παιδιά που υποδύθηκαν τους ρόλους έδωσαν μαθήματα κεφιού, αγάπης και συλλογικότητας για την ερμηνεία του Αριστοφάνη. Χωρίς θεατρνισμούς αλλά με έρωτα προς το λόγο τον κυπριακό, προς τους ρυθμούς και τις μελωδίες της Κύπρου,

προς τις εκφραστικές και κινησιακές συμπεριφορές των απλών λαϊκών ανθρώπων, οδήγησαν την παράσταση στη μαγεία και την καθαριότητα της τέχνης. Η μουσική είχε όλο το πάθος και την ευαισθησία της Κύπρου, που χάνεται στους Βυζαντινούς και πιο πριν χρόνους. Υπερήχησε τη φόρμα της κωμωδίας και τον κλαυσίγέλο του Αριστοφάνη.

Στέλλα Κορωνάκη, εφ. Ρεθυμνιώτικα Νέα,
Ρέθυμνο, 29 Αυγούστου 2000

Ο Μόντης αξιοποιεί με τον καλύτερο τρόπο τεχνικές της δημοτικής και της λαϊκής ποίησης, καθώς και ορισμένες τεχνικές της επιθεώρησης. Ο Μιχάλης Πιερής κατάφερε να στήσει με ευρυστατικό τρόπο τη «Λυσιστράτη» στον καθόλα θεατρικό χώρο του Αρχοντικού της Αζιοθέας και να σεβαστεί το ύφος και τη γλώσσα του ποιητή. [...] Παρακολουθώντας τους ερασιτέχνες, αλλά καθόλα εραστές του θεάτρου φοιτητές, σκεφτόμουν ότι πριν μερικά χρόνια η Κύπρος έμοιαζε σαν έρημη χώρα γερόντων. Όλοι αναγκαζόμασταν να εγκαταλείψουμε τον τόπο. [...]

Σήμερα μια μεγάλη μερίδα νέων έχουν την ευκαιρία να μείνουν στον τόπο τους στα πιο ευαίσθητα χρόνια έχοντας τη δυνατότητα όχι μόνο να μάθουν αλλά και να δημιουργήσουν. Η παράσταση της «Λυσιστράτης» απέδειξε ότι η συμβολή στη σταδιακή δημιουργία μιας πνευματικής νησίδας που λείπει από την Κύπρο, έχει ήδη αρχίσει να ζυμώνεται.

Μαρίνα Σχίζα, εφ. Ο Φιλελεύθερος,
Λευκωσία, 17 Σεπτεμβρίου 2000

Το Θεατρικό Εργαστήρι του Πανεπιστημίου της Κύπρου έφερε στη Φορτέτζα, με την παράσταση της «Λυσιστράτης», έναν άλλο Αριστοφάνη. Ένα Αριστοφάνη που μιλούσε την κυπριακή διάλεκτο, που ντύθηκε την παραδοσιακή φορεσιά της Κύπρου, τραγούδησε και χόρευε με τις μελωδίες και τους ρυθμούς της Κύπρου. [...]

Μια σειρά από ευτυχείς συγκυρίες και επιλογές συνέβαλαν στο άρτιο αποτέλεσμα της παράστασης της Λυσιστράτης από το Θ.Ε.Π.Α.Κ. στη Φορτέτζα. Και πρώτα η μεταγλώττιση του κειμένου. Ο Κώστας Μόντης, ο μεγαλύτερος εν ζώη ποιητής της Κύπρου [...] ήταν ο ενδεδειγμένος για να συναντηθεί με τη γραφίδα του Αριστοφάνη και να τη ντύσει με τη σύγχρονη γλωσσική σκευή, χωρίς να χαθεί η ποίηση και ο στοχασμός της. [...] Τα παιδιά του Θ.Ε.Π.Α.Κ. οδοιπόρησαν ρυθμικά στους ορίζοντες της Λυσιστράτης, κωμώδησαν με σεμνότητα τις ερωτικές της σκηνές, εξέφεραν με σοβαρότητα τα κοινωνικά και πολιτικά μηνύματα του έργου και με την άδολη χαρά του πανηγυριώτη γλεντιστή πρόβαλαν τη λαϊκότητα της «Λυσιστράτης».

Ζήνων Ζαννέτος, εφ. Κρητική Επιθεώρηση,
Ρέθυμνο, 2/3 Σεπτεμβρίου 2000

Aristophanes' "Lysistrata"
by **Costas Montis**
Theatrical Workshop of the University of Cyprus

Stage direction: **Michalis Pieris**

Music: **Evagoras Karagiorgis**

Set and costumes:

Christos Lysiotis,
Eliana Chrysostomou

Movement coaching: **Michalis Pieris**

Choreography: **Elena Christodoulidou**

Lighting: **Giorgos Koukoumas**

Production manager, assistant director:
Stamatia Laoumtzi

Aristophanes' comedy "Lysistrata" in the translation and adaptation of the best contemporary poet of Cyprus, Costas Montis, has a distinct local flavour, an unmistakable Cypriot character. The language of the adaptation is luscious, poignant, full of brilliant choices. The freshness and vivacity of Aristophanes' text is preserved without resorting to purportedly shrewd or distasteful exaggerations in the use of profanities.

With his creative adaptation, Montis emerged as a talented mediator between the ancient dramatic work and the linguistic sense of modern-day Cypriots. The Cypriot nature of Montis' "Lysistrata", however, is not limited only to language and verbal expression but extends over to the broader musical and metrical organisation of the play, which in Montis' adaptation fits into a new cultural setting, that of the demotic and popular narrative tradition of Cyprus.

The production of “Lysistrata” by the Theatrical Workshop of the University of Cyprus (THEPAK) is the second noteworthy attempt to bring to stage Montis’ translation of Aristophanes’ play, which was first presented by the Cyprus Theatre Organisation in 1981/1982. Since its premiere in 2000, THEPAK’s version of “Lysistrata” has been performed more than 50 times in Cyprus and abroad, has participated in the Rethymno’s Renaissance Festival in Crete and in the International Meeting of University Theatre in Ancient Olympia, and has thrilled both audiences and critics, becoming one of the most successful productions of the University of Cyprus Theatrical Workshop. Particularly memorable for the members of THEPAK was the performance at occupied Rizokarpasso, which moved the elderly and fascinated the young who had the opportunity to appreciate maybe for the first time the richness of the melodic language they try so hard to preserve in their isolated everyday life.

Aristophanes’ “Lysistrata” put on Cypriot attire, embroidered with much creativity and skill, and spoke an embellished language, eloquent and rich in descriptiveness. The translation of the play into Cypriot dialect by the outstanding poet of Cyprus, Costas Montis – a translation that deserves a prominent place in its genre – was a true revelation. A poetic masterpiece, I would say, that demonstrates the talent, in-depth knowledge, and elaborate poetic flair of the translator. The stage direction contributed in a magical way to the excellence of Costas Montis’ work, benefiting by Evagoras Karagiorgis’ splendid musical score, Christos Lysiotis’ set and costumes, Elena Christodoulidou’s choreography, Giorgos Koukoumas’ light design, Stamatia Laoumtzi’s organising skills as production manager, as well as the promptitude and amazing vivacity of the actors, which thrilled the audience. The matchless protagonist, everlasting and all-pervading, was of course the language.

Kostas Petridis, *Rethymno News*,
Rethymno, 30 August 2000

The productions of the University of Cyprus Theatrical Workshop (THEPAK) are distinguished by a precise sense of moderation, both in terms of the declared goals and in terms of their theatrical achievement. [...] THEPAK’s choices are, of course, more than merely the result of sensible self-awareness. The primary criterion is always the benefit, which the student actors would gain by probing deeper into the literary works taught at the University and brought to stage by the Theatrical Workshop. We see only the final outcome, the performance, while in fact every production constitutes a seminar, a research project, a time-consuming and astoundingly complicated endeavour. And although I do not know (I wish I did) how much time was devoted to academic study, read-through and actual rehearsals, the long journey seems evident in the final outcome. The

linguistic idiosyncrasies of “The Cyprus Chronicle”, the “Fiakas”, and Montis’ “Lysistrata” could pose an objective challenge to a carefree and unproblematic production even by professionals. For THEPAK they served as an impetus for probing deeper in their research, embarking on a close reading, identifying themselves with the literary work and ultimately dominating over the text with their performance. [...] Rather than focusing only on the culmination of several comic scenes, the director brought forward the humour that spurs from the entire play. THEPAK’s performance [...] feels like a breath of fresh air against other production of Aristophanes’ works, which are so overloaded with complicated, excessive, and most importantly, extra-textual director’s devices and embellishments, that they end up crushed by the weight of so much superfluities. The actors really deserve to be congratulated.

Nona Moleski, *Phileleftheros Daily*,
Nicosia, 17 September 2000

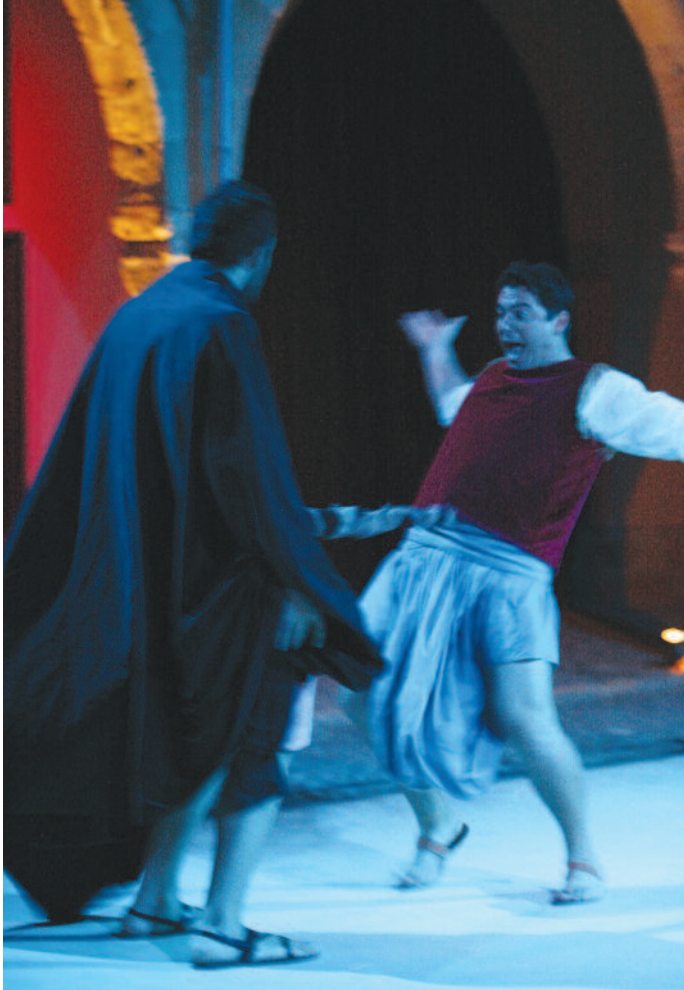
The performance held on Sunday at the Europhile Theatre in Rethymno’s Fortezza was the amazing result of a collective effort that brought us the melodies, sounds and colours of Cyprus, as they were

preserved over the centuries by the island’s persistence in keeping Greek tradition alive. How many times have we seen “Lysistrata” performed by different theatre companies? We have gotten accustomed to purportedly philological contemplations about the phallic symbol and opportunist jokes of political nature that misconstrued the great Athenian comedian Aristophanes. [...] The Theatrical Workshop of the University of Cyprus (THEPAK) came to bring us Aristophanes in all his greatness.

For an hour and a half, the melodic Cypriot dialect echoed in the Fortezza like an angelic song. The colours and patterns of the actors’ costumes, earthy yet ethereal, brought to mind the hand-embroidered traditional dresses of Cyprus and the notorious Cypriot vraka, thus making Aristophanes both contemporary and diachronic. With gusto, devotion, and collective spirit, the young actors, who played the roles, gave an example of how Aristophanes should be performed. Without excessive theatricality but with true love for the vernacular of Cyprus, for the island’s rhythm and melodies, for the behaviour, gestures, and expressions of common people, the cast made magic with their performance and created genuine art. Tapping on a rich musical tradition that dates back to pre-Byzantine times, the music of the play had all the passion and sensitivity of Cyprus and added body and substance to Aristophanes’ comic and tragicomic elements.

Stella Koronaki, *Rethymno News*,
Rethymno, 29 August 2000

Montis makes the best use of demotic and popular poetry techniques, as well as of some devices borrowed from topical satire. Michalis Pieris managed to stage “Lysistrata” with much creativity and imagination, taking full advantage of the truly theatre-worthy venue of Axiothea Mansion and showing full respect to the poet’s

language and style. [...] Watching the amateur yet enamoured with theatre student actors, I thought that a few years ago Cyprus seemed like a wasteland, an old men's land, which we all preferred to forsake. [...] Today the majority of young people have the chance to live their best and most decisive years in the country, benefiting from the opportunity not only to study, but also to create. THEPAK's performance of "Lysistrata" was a clear example that efforts to gradually develop cultural and intellectual life in Cyprus have already begun.

Marina Schiza, *Phileleftheros Daily*,
Nicosia, 17 September 2000

With its production of "Lysistrata", the Theatrical Workshop of the University of Cyprus brought to Fortezza a different Aristophanes. An Aristophanes that spoke the vernacular of Cyprus, put on a traditional Cypriot costume, and sang and danced to the music and rhythms of Cyprus. [...] Several happy concurrences and propitious choices contributed to the excellent quality of THEPAK's performance of "Lysistrata" at the Fortezza. First and foremost among them was the translation of the ancient text. Costas Montis, the greatest living poet of Cyprus[...] was the most appropriate candidate to match Aristophanes' plume and dress his text in a contemporary linguistic outfit, while preserving its poetic features and its overall vision. [...] The members of THEPAK reached effortlessly "Lysistrata's" horizons, played the erotic scenes with much humour and modesty, conveyed with solemnity and honesty the social and political messages of the play, and highlighted the popular nature of Aristophanes' work, recreating the genuine joy that used to dominate village fairs and festivities.

Zenon Zannetos, *Cretan Review*,
Rethymno, 2/3 September 2000

Η τέχνη του λαούτου Αντώνης Συμιξής

Ένα μουσικό ταξίδι με οδηγό το λαούτο που στα χέρια του δεξιό-τέχνη από τη Ρόδο, Αντώνη Συμιξή, εισέρχεται σε ανυποψίαστα μουσικά πεδία.

Αριστούχος του Ελληνικού Ωδείου στο λαούτο και στη λύρα, και μαθητής του καταξιωμένου σολίστ Στέλιου Γκόλκαρη στην κλασική κιθάρα, ο Αντώνης Συμιξής ξεκίνησε παίζοντας παραδοσιακή μουσική, αλλά η επίμονη ενασχόλησή του με την τέχνη του λαούτου και το ενδιαφέρον του να ερευνήσει στο έπακρο τις δυνατότητες αυτού του οργάνου τον έφερε αναπόφευκτα στη μελέτη και άλλων μουσικών ειδών όπως η ινδική μουσική, το φλαμένκο, η τζαζ και βεβαίως η κλασική μουσική. Στοιχεία απ' όλα αυτά τα είδη μουσικής έχουν ενσωματωθεί στο παίξιμό του, το οποίο αναδεικνύει και διευρύνει τη μελωδική γκάμα του λαούτου.

Έχοντας συμμετάσχει σε πολλά φεστιβάλ σε όλη την Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό (Σουηδία, Ισπανία, Καναδά), ο Αντώνης Συμιξής έρχεται για πρώτη φορά στο Αρχοντικό Αξιοθέας για να παρουσιάσει με τον μοναδικό τρόπο του έργα των Πόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ, Φρανσίσκο Ταρρέγκα, Ισαάκ Αλμπένιθ, Άστορ Πιατσόλα, Τσικ Κορία και άλλων, καθώς και παραδοσιακά τραγούδια και δικές του συνθέσεις.

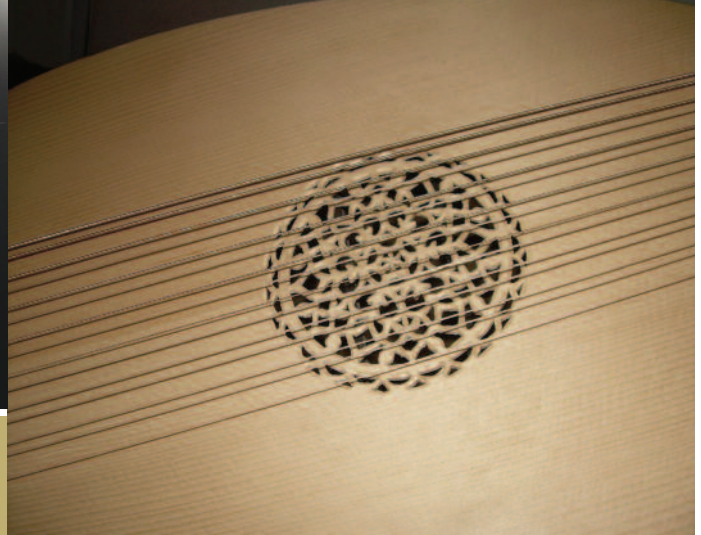

The Art of the Lute

Antonis Simixis

A musical journey along the tunes of the lute, which in the hands of the virtuoso player from Rhodes, Antonis Simixis, enters into unexpected musical realms.

Having graduated from the Greek Conservatory with honours in both lute and lyre, and having studied classical guitar under the prominent soloist Stelios Golkaris, Antonis Simixis began his career as an artist, playing traditional music but his persistence in mastering the art of the lute and his interest to explore the full potential of this instrument inevitably led him to experiment with other genres such as Indian music, flamenco, jazz, and of course, classical music. Elements of all these music genres have been incorporated into his playing, which reveals and expands the melodic range of the lute.

After performances in many festivals across Greece and abroad (Sweden, Spain, Canada), Antonis Simixis is coming for the first time to the Axiothea Mansion to present in his unique way compositions by Johann Sebastian Bach, Francisco Tarrega, Isaac Albeniz, Astor Piazzola, Chick Corea and others, as well as traditional songs and original compositions.

Το Χρονικό της Κύπρου του Λέοντιου Μαχαιρά

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Διασκευή-σκηνοθεσία: **Μιχάλης Πιερίς**

Μουσική: **Αντώνης Ξυλούρης-Ψαραντώνης**

Στίχοι τραγουδιών: **Μιχάλης Πιερίς**

Σύνθεση τραγουδιών: **Ευαγόρας Καραγιώργης**

Σκηνικός διάκοσμος και κοστούμια:

Χρίστος Λυσιώτης

Φωτισμοί: **Γρηγόρης Παπαγεωργίου**

Επιμέλεια παραγωγής, βοηθός σκηνοθέτης:

Σταματία Λαουμτζή

Η ιστορική παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ., παγκόσμια πρώτη του σημαντικότερου αφηγηματικού (και δύναμει δραματικού) κειμένου της μεσαιωνικής και νεότερης κυπριακής γραμματείας, «Εξήγησις της γλυκείας χώρας Κύπρου, η οποία λέγεται Κρόνικα, τουτέστιν χρονικών». Βραβευμένο στο φεστιβάλ Ιθάκης το 1998, το έργο αυτό έχει κάνει περισσότερες από 50 παραστάσεις στην Κύπρο, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, με πιο πρόσφατη την παράσταση στην Καταλονία, τη γενέτειρα της θρυλικής βασίλισσας της Κύπρου, Ελεονώρας, η οποία πραγματοποιήθηκε στη Βαρκελώνη τον περασμένο Απρίλιο, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων για την 25η επέτειο από την ίδρυση του Τμήματος Νεοελληνικών της Κρατικής Σχολής Ξένων Γλωσσών. Από την πρώτη κιόλας παρουσίασή του, η κριτική πρόσληψη του έργου υπήρξε υπερθετική και η παράσταση χαρακτηρίστηκε «μείζον φιλολογικό και θεατρικό γεγονός» (Γιώργος Χατζηδάκης, εφ. «Η Καθημερινή», Αθήνα, 19 Ιουλίου 1998). Ενώ, πέρα από τις κριτικές στον ελλαδικό και κυπριακό Τύπο, τη σημασία της παράστασης για την ιστορική αυτογνωσία του λαού της Κύπρου επισήμανε ο διακεκριμένος καθηγητής της μεσαιωνικής ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Cardiff της Ουαλίας, Peter W. Erbury (*Journal of Medieval History*,

τόμ. 25, τχ. 1, 1999). Ακόμη, ο καταλανός ελληνιστής Eusebi Ayensa i Prat, σε αναλυτική κριτική της παράστασης στο ισπανικό φιλολογικό περιοδικό *Erytheia, Revista de Estudios Bizantinos y Neogriegos* (τόμ. 20, Μαδρίτη, 1999), σημειώνει ανάμεσα σε άλλα ότι «η παράσταση αναδεικνύει ένα από τα πιο σημαντικά κείμενα της μεσαιωνικής κυπριακής γραμματείας και προδρομικού των κειμένων της κρητικής αναγέννησης».

Το Χρονικό του Μαχαίρά που παρουσιάζουν στο θαυμάσιο περιβάλλον του Αρχοντικού της οδού Αξιοθέας οι φοιτητές του Πανεπιστημίου Κύπρου, σε θεατρική διασκευή του Μιχάλη Πιερή, είναι μια εξαιρετική θεατρική προσπάθεια, που για πρώτη φορά γνωρίζει το κείμενο του Λεοντίου Μαχαίρά. [...] Οι θεατές χαρήκανε τη γλώσσα του Μαχαίρά, αλλά και αρκετά ταλέντα στην υποκριτική και στο τραγούδι που παρουσίασαν οι φοιτητές μας. Αξίζει να πούμε μια εκτίμηση που όλως ιδιαίτερα ακούσαμε τον Μιχάλη Πιερή να εκφράζει: ότι ο Λεόντιος Μαχαίρας είναι ο Σαίξπηρ της Κύπρου. Έστω και αργά τον ανακαλύψαμε, χάρη στο Πανεπιστήμιό μας.

Χριστάκης Κατσαμπάς, εφ. Ο Φιλελεύθερος,
Λευκωσία, 12 Ιουνίου 1998

Η δραματοποίηση του κειμένου φέρνει πιο κοντά στον κοινό άνθρωπο το χρονικό, διατηρώντας τήν κάπως ιδιότυπη, αλλά όχι δυσνόητη, γλώσσα του, το ζωντανό ρυθμό του και έστω κατά έμμεσο τρόπο δίνει το διαχρονικό δράμα αυτού του λαού που «πολλούς αφέντες άλλαξε, δεν άλλαξε καρδιά». Η παράσταση ήταν ένα επίτευγμα του νεαρού φοιτητικού θεάτρου και ο καθηγητής Πιερής κινείται στ' αχνάρια μιας παγκόσμιας φοιτητικής παράδοσης, που έδωσε μεγάλους συγγραφείς, σκηνοθέτες, ηθοποιούς. Κίνησε με εκπληκτικό τρόπο δεκαοκτώ τόσους φοιτητές, έβγαλε από μέσα τους τον καλύτερο υποκριτικό εαυτό τους και έδωσε μια παράσταση που συγκίνησε και προβληματίσε.

Χριστάκης Γεωργίου, εφ. Ο Φιλελεύθερος,
Λευκωσία, 14 Ιουνίου 1998

Με την ευκαιρία των 15χρονων του Πολιτιστικού Φεστιβάλ, η παράσταση είναι αφιερωμένη στη μνήμη της Στέλλας Πιτσιλλή (1976-2006), που πρώτη ερμήνευσε τον ρόλο της Ρήγινας, στο Χρονικό της Κύπρου του Λεοντίου Μαχαίρά (1998).

Το Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου προσέφερε στο Αναγεννησιακό μας φεστιβάλ μίαν ουσιαστική συμβολή με τη δραματική προσαρμογή του Χρονικού του Λεόντιου Μαχαιρά, «Εξήγησις της γλυκείας χώρας Κύπρου», που παρουσίασε στο θέατρο «Ερωφίλη». Ουσιαστική συμβολή, γιατί αξιοποιήθηκε το έργο ενός καταπληκτικού χρονικογράφου θεατρικά, με τέτοιο τρόπο που και τους θεατές γοήτευσε και τη γλώσσα ανέδειξε την ιδιότητα του λαού της Κύπρου της εποχής εκείνης με τις τόσες επιρροές, σε όλο το γλωσσοπλαστικό των Ελλήνων μεγαλείο και ταλέντο. Ουσιαστική συμβολή, γιατί κατέδειξε ότι η ελληνική αναγέννηση, δεν έφτασε τυχαία στο ύψος της Κρητικής θαυματουργίας, αλλά είχε προδρομικά φύτρα, που μπόρεσαν να δουν τον ήλιο μέσα από τις πιο δύσκολες περιστάσεις, ως συνέχεια των καταβολών του λαού μας, όπου οι συνθήκες του άφη-ναν περιθώρια να ξεδιπλώσει τα χαρίσματά του.

Κώστας Πετρίδης, εφ. Ρεθυμνιώτικα Νέα,
Ρέθυμνο, 28 Ιουλίου 1998

Η σπονδυλωτή διασκευή του υλικού σε τριάντα εικόνες συνυπολογίζει τις αρετές αλλά και τις γλωσσικές ιδιοτυπίες του προικισμένου Μαχαιρά και τις μεταφέρει εξομαλυντικά, έτσι ώστε ο ακροατής παρά τις δυσχέρειες και να κατανοεί και να «αλληγριάζεται» [...] Η μεταλαμπάδευση του ανθηρού λόγου που υπαγορεύεται από ένα αμιγώς «Πορευθέντες μαθητεύσατε...», πιστώνεται ακέραιη στους Κύπριους πνευματικούς αθλητές.»

Πάννης Βαρβέρης, εφ. Η Καθημερινή,
Αθήνα, 28 Μαΐου 2000

Η Μύρια Χατζημαθαίου στον ρόλο της Ρήγαινας (2008).

The Chronicle of Cyprus by Leontios Machairas Theatrical Workshop of the University of Cyprus

Adaptation – stage direction: **Michalis Pieris**

Music: **Antonis Xylouris-Psarantonis**

Song lyrics: **Michalis Pieris**

Song composition:
Evagoras Karagiorgis

Set and costumes: **Christos Lysiotis**

Lighting: **Grigoris Papageorgiou**

Production manager, assistant director:
Stamatia Laoumtzi

THEPAK's historical world-premiere production of the most important narrative (and potentially stageworthy) work of Medieval and Modern Cypriot literature, "Recital concerning the Sweet Land of Cyprus entitled Cronica, that is Chronicle". Awarded at the Ithaca Festival in 1998, this production has had more than 50 performances in Cyprus, in Greece and in other countries, the latest one being held last April in Catalonia, the birthplace of the legendary Queen of Cyprus, Eleonora, in the framework of the events marking the 25th anniversary of the Department of Modern Greek at the State School of Foreign Languages in Barcelona.

The production received high critical acclaim and was characterised as a "major philological and theatrical event" (Yorgos Hatzdakis, "Kathimerini" Daily, Athens, July 19, 1998). Apart from the positive critical reviews in the Cypriot and Greek press, the production was also praised internationally, while its significance for the awareness of the people of Cyprus of their history was emphasised by the distinguished Professor of Medieval History at the Cardiff University, Peter W. Erbury (*Journal of Medieval History*, vol. 25, issue I, 1999). In his analytical critical review, published in the Spanish philological

journal *Erytheia*, *Revista de Estudios Bizantinos y Neogriegos* (vol. 20, Madrid, 1999), the Catalan Modern Greek scholar Eusebi Ayensa i Prat noted, among other things, that “the production highlights one of the most important works of Medieval Cypriot literature, which precedes similar works of the Cretan Renaissance”.

The Chronicle of Machairas, adapted for stage by Michalis Pieris, which the students of the University of Cyprus presented in the wonderful surroundings of the Axiotheas Mansion, is an excellent and unprecedented attempt to set Leontios Machairas' work on stage. [...] The audience greatly enjoyed the language of Machairas but also the dramatic talent and the vocal abilities, demonstrated by our students. It is worth reiterating the ingenious comment made by Michalis Pieris that Leontios Machairas is the Shakespeare of Cyprus. Albeit late, we have now realised this thanks to our University.

Christakis Katsampas, *Phileleftheros Daily*,
Nicosia, 12 June 1998

The stage adaptation of the original text brings the Chronicle closer to the ordinary people, preserving its somewhat idiosyncratic but still comprehensible language and its lively rhythm, while revealing, albeit implicitly, the historical drama of the people of Cyprus that “changed many masters, but never changed heart”. The performance is an achievement of the young student theatre run by Prof. Pieris who builds upon an international student tradition that has produced great writers, directors, and actors. Impressive is the way in which Prof. Pieris inspired the eighteen or so students to bring their best selves on stage, giving a performance that moved the audience and gave food for thought.

Christakis Georgiou, *Phileleftheros Daily*,
Nicosia, 14 June 1998

Στιγμιότυπα από την παγκόσμια πρώτη του έργου στις 6 Ιουνίου 1998.
Scenes from the world premiere of the play held on 6 June 1998.

The Theatrical Workshop of the University of Cyprus made a substantial contribution to our Renaissance festival with the stage adaptation of Leontios Machairas' Chronicle, Recital concerning the Sweet Land of Cyprus, which was performed at the Erophile Theatre. A substantial contribution because the work of an exceptional choreographer was brought on stage in such a way that it fascinated the audience and brought out the idiosyncratic vernacular of the people of Cyprus at that time, with all its influences, with all the grandeur and talent of the Greeks in coining and shaping their language. A substantial contribution because it demonstrated that the Greek Renaissance did not reach the height of the Cretan thaumaturgy incidentally but had precursory sprouts that managed to see the light of day even in the direst of circumstances, nurtured by the ancient roots of our nation, which unfolded its talents whenever it was given the chance to.

Costas Petridis, *Rethymno News*,
 Rethymno, 28 July 1998

The adapted text, divided into thirty independent scenes structured around a common thematic axis, takes into account the qualities but also the linguistic idiosyncrasies of the gifted chronicler and conveys them in such a way that, despite the difficulties, the audience can not only understand but actually enjoy the performance [...] The credit for handing this ornate language over to the audience belongs entirely to the Cypriot enlighteners who thus managed to fulfil the clearly educational purpose of this endeavour.

Yiannis Varveris, *Kathimerini Daily*,
 Athens, 28 May 2000

Ήταν μια φορά ο έρωτας Πολιτιστικό Εργαστήρι Αγίων Ομολογητών

Συμμετέχουν Κύπριοι και
Ελλαδίτες χορευτές του
Πολιτιστικού Εργαστηρίου

Αφήγηση παραμυθιών:
Ιφιγένεια Κακριδώνη

Μια μουσικοχορευτική παράσταση με θέμα τον Έρωτα και τις άπειρες εκφάνσεις του, τον πόθο, την υπερβολή, τον μάταιο ή ανεκπλήρωτο έρωτα.

Θεματικές ενότητες όπου το παραμύθι, οι στίχοι, η μουσική, οι χοροί αναμειγνύονται στην προσπάθεια να αποδώσουν το μυστήριο του έρωτα.

Παρουσιάζονται χοροί και τραγούδια από την Κύπρο, την Κρήτη, την Ήπειρο, την Ανατολική Ρωμυλία, τις Κυκλάδες, τη Μικρά Ασία και την Κωνσταντινούπολη.

Once upon a time there was love Ayion Omologiton Cultural Workshop

Featuring members of the
Cultural Workshop from
Cyprus and Greece

Narration:
Ifigenia Kakridoni

A musical performance about Eros and the infinite manifestations, passions, trials and tribulations of hopeless or unrequited love.

Themes in which fairytales, poetry, music and dance blend together in an attempt to convey the mystery of love.

The programme of the performance includes dances and songs from Cyprus, Crete, Epirus, Eastern Rumelia, the Cyclades, Asia Minor and Constantinople.

Το Άσμα του Γιοφυριού*

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Διασκευή, σκηνοθεσία: **Μιχάλης Πιερίς**

Μουσική: **Ευαγόρας Καραγιώργης**

Σκηνικά, κουστούμια: **Χρίστος Λυσιώτης**

Κατασκευή ενδυμάτων: **Μαρίνα Κλεάνθους**

Κινησιολογία: **Μιχάλης Πιερίς**

Επιμέλεια κίνησης: **Αριάννα Οικονόμου**

Φωτισμοί: **Γιώργος Κουκουμάς**

Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός σκηνοθέτης:
Σταματία Λαουμτζή

*Είσοδος μόνο με προσκλήσεις.

Το «Άσμα του Γιοφυριού» αποτελεί μια δραματική διασκευή στη-ριγμένη στις πιο εκφραστικές παραλλαγές του γνωστού ελληνικού δημοτικού τραγουδιού «Το Γιοφύρι της Άρτας» από την Κύπρο, τον Πόντο, την Κρήτη και την Ηπειρωτική Ελλάδα. Κάτι παραπάνω από ένα απολαυστικό θεατρικό δράμα, η παράσταση αποτελεί γόνιμη εκπαιδευτική εμπειρία, αφού δίνει την ευκαιρία σε μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικούς να έλθουν σε επαφή με κρίσιμους προβληματισμούς που προκύπτουν από τη μελέτη του δημοτικού τραγουδιού, όπως οι διάφορες παραλλαγές του ίδιου θέματος, καθώς και ζητήματα που άπτονται της ιστορικής, κοινωνικής και ιδεολογικής προοπτικής που διανοίγει η δημιουργική προσέγγιση των δημοτικών μας τραγουδιών. Παράλληλα, παρέχεται στον θεατή η δυνατότητα να παρακολουθήσει μια νεότερη σκηνική ερμηνεία του δημοτικού μας τραγουδιού μέσα στα συμφραζόμενα, τις αναζητήσεις και τις συλλογικές απορίες, της δικής μας εποχής.

Η μουσική της παράστασης εκτελείται ζωντανά από τον συνθέτη Ευαγόρα Καραγιώργη (λαούτο) και τους μουσικούς Γιώργο Χόπλαρο (βιολί), Χριστιάνα Αντωνουδιού (κλαρίνο), Νίκο Ιωάννου (κοντραμπάσο) και Γιάννη Σούλο (νταούλι).

Η παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. «Το Άσμα του Ποφουριού», είναι υφασμένη —ο ήχος του αργαλειού υποστηρίζει το βηματισμό της παράστασης, όπως οι χτύποι της καρδιάς το βηματισμό του ατόμου— με απέριπτη λιτότητα και ελεγειακό τόνο, με ζωγραφική εικονοποιία όπως τα ζωντανά ταμπλώ της εικαστικής, με το αγαπητικό εκείνο πνεύμα της ομάδας που μας πάει στην αλήθεια και την καθαρότητα της πρωτογενούς όρασης του κόσμου και της ενορατικής πρόσληψης και απόδοσής του σε μορφές Τέχνης. [...] Στα μάτια του θεατή καθώς κυλούσε η παράσταση με τα είκοσι αγόρια και κορίτσια του Πανεπιστημίου Κύπρου να την υπηρετούν με έλλογο διονυσιακό μένος, παρήλανε αυτούσιος ο σταυρωμένος κόσμος της Κύπρου, «ο κόσμος του Ομήρου» κατά τον ποιητή.

Ζήνων Ζαννέτος, εφ. Κρητική Επιθεώρηση
Ρέθυμνο, 28 Αυγούστου 2004

Το τραγούδι και μαζί του ο χρόνος στην παράσταση δεν κινούνται σε ευθεία γραμμή, αλλά όπως στην αρχαία μυθική αντίληψη μοιάζουν με το ουράνιο στερέωμα όπου τα γεγονότα δεν διαδέχονται το ένα το άλλο, αλλά συνυπάρχουν όπως οι αστερισμοί. Το δεύτερο στοιχείο του προλόγου —ο ήχος του αργαλειού— εμβάζει το συμβολισμό της ύφανσης, από αρχαιοτάτων χρόνων στενά συνδεδεμένο με την ιδέα της μοίρας, λειτουργεί όμως και ως σκηνοθετική δήλωση για τον ρυθμό και την τεχνική που έχουν επιλεγεί για την παράσταση. Ο επίμονος ρυθμικός ήχος και η παράλληλη αργή (στα όρια της ακινησίας) κίνηση του χορού λειτουργούν ως θάλαμος αποσιμπίσεως από τη ρηχή υπερκινητικότητα της σύγχρονης σκέψης και μετά απ' αυτό ευκολότερα βυθιζόμαστε στα βαθιά και σκοτεινά νερά του κειμένου. [...] Οι αρχαίες καταβολές των δημοτικών τραγουδιών επιτρέπουν στα κείμενά τους να λειτουργούν ως κανάλια επικοινωνίας με τα βάθη του συλλογικού υποσυνειδήτου, εκεί που τα υπόγεια νερά των εθνικών πολιτισμών ενώνονται σ' έναν πανανθρώπινο Ωκεανό αρχετύπων. Ο Φόβος κατοικεί εκεί (θυμάστε τη γυναίκα

του Πρωτομάστορα που βρίσκει στην καμάρα του γιοφουριού το χέρι ή το στόμα του Δράκου) και ακόμη η ιδέα του παντοτινού χρέους που η ανθρωπότητα οφείλει στο αρχικό σκοτάδι από το οποίο βγήκε, ενός χρέους που ξοφλιέται με το αίμα των ανθρωποθησιών. Η παραγωγή του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. μας έφερε σε επαφή με πράγματα που αξίζουν.

Νόνα Μολέσκη, εφ. Ο Φιλελεύθερος,
Λευκωσία, 21 Ιουλίου 2003

Η παράσταση πραγματοποιείται στο πλαίσιο του Διεθνούς Συνεδρίου «Διά αθύρην και τόπου – Λογοτεχνικές αποτυπώσεις του Κόσμου της Κύπρου», το οποίο είναι ενταγμένο στις εκδηλώσεις της Κυπριακής Προεδρίας της ΕΕ. Ως εκ τούτου η είσοδος θα επιτρέπεται μόνο στους κατόχους προσκλήσεων.

The performance will be presented in the framework of the International Congress “That the Time and Place may be remembered – Literary Impressions of the World of Cyprus”, which is part of the events of the Cyprus Presidency of the EU. Admission by invitation only.

Saturday, 6 October, 19:30

The Ballad of the Bridge*

Theatrical Workshop of the University of Cyprus

Adaptation, stage direction: **Michalis Pieris**

Music: **Evagoras Karagiorgis**

Set and props: **Christos Lysiottis**

Costumes: **Marina Kleanthous**

Choreography: **Michalis Pieris**

Kinesiology: **Arianna Ikonomidou**

Lighting: **Yorgos Koukoumas**

Production manager, assistant director:
Stamatia Laoumtzi

*Admission by invitation only.

A stage adaptation of some of the most expressive versions of the famous Greek folk ballad “The Bridge at Arta” as preserved in Cyprus, Pontus, Crete, and Epirotic Greece. More than just an enjoyable theatrical event, the performance constitutes a truly productive educational experience, since it gives students and educators the opportunity to come across some essential issues in the research of verbal folklore, such as the different approaches to and interpretations of a given theme, as well as the historical and ideological perspectives that open up as a result of the creative approach to demotic songs. At the same time, the performance offers an innovative stage interpretation of traditional folklore that takes into consideration the context, pursuits and collective dilemmas of modern times.

The music of the play is performed live on stage by the composer Evagoras Karagiorgis (lute) and the musicians Yorgos Choplaros (violin), Christiana Antonoudiou (clarinet), Nikos Ioannou (double bass) and Yannis Soulos (drum).

THEPAK's performance "The Ballad of the Bridge" – in which the rhythmic sound of the loom sets the pace of the play as the heartbeat measures the stride of a human being – is woven in unembellished modesty and elegiac tone, in vivid imagery reminiscent of a living picture, in that lovable group spirit that brings us to the truth and the purity of the original vision of the world and its intuitive perception and interpretation into art. [...] As the twenty boys and girls from the University of Cyprus performed with Dionysian passion clad in words, before the eyes of the viewers paraded, clean and unadulterated, the crucified world of Cyprus, 'the world of Homer', as the poet put it.

Zenon Zannetos, Cretan Review,
Rethymno, 28 August 2004

Events and time in the performance do not evolve in a straight line, but like in the ancient perception of a myth, the plot opens up as a heavenly vault on which episodes rather than following one after the other, coexist like constellations. The second element of the prologue – the sound of the loom – introduces the symbol of weaving, which has been associated with the notion of destiny from time immemorial, while serving also as a tool with which the director sets the pace and rhythm of the performance. The persistent sound of the loom combined with a slow choreography that, at times, verges on stillness, functions as a depressurisation chamber in which the audience is emancipated from the shallow hyper-mobility of contemporary thinking in order to plunge more easily into the deep and dark waters of the text. [...] The ancient hoard of verbal folklore enables folk ballads to act as channels of communication with the depths of collective subconsciousness where the subterranean streams of different national cultures merge into an ocean of universal prototypes. Phobos resides there (remember the wife of the Head Builder who kept seeing the hand or the jaws of the Dragon in the arch of the bridge), but also the notion of the eternal debt, which

mankind owes to the primal darkness it came from, a debt that is being repaid with human sacrifice. THEPAK's production brought us in touch with matters of value.

Nona Moleski, *Phileleftheros* Daily,
Nicosia, 21 July 2003

«Τ' αγνάντεμα» Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη

Ερμηνεύουν:

Αντώνης Περαντωνάκης
Μαρινέλλα Βλαχάκη

Μουσική:
Λεωνίδα Μαριδάκης

Η Εταιρεία Τέχνης «Βιολέττα» η οποία ασχολείται ιδιαίτερος με τη θεατροποίηση λογοτεχνικών κειμένων, παρουσιάζει τη δραματοποιημένη «εκδοχή» δύο γνωστών διηγημάτων του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη: «Τ' αγνάντεμα» και «Όνειρο στο κύμα».

Πώς ξυπνάει η μνήμη; Κι όταν ξυπνήσει πώς ανασύρονται οι ακριβείς πτυχές της νοσταλγίας, του ονείρου, της μοναξιάς, της ηδονής – εμπρός και μέσα στο κενό της ύπαρξης, που συνιστά, εν τούτοις, το σώμα του Ποιητή;

Η γλώσσα του Παπαδιαμάντη δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνειών. Απαιτεί προσήλωση, σεβασμό και προ πάντων αφιέρωση και προσευχή.

Η Μαρινέλλα Βλαχάκη και ο Αντώνης Περαντωνάκης στον λόγο, μαζί με τον Λεωνίδα Μαριδάκη στη ζωντανή επί σκηνής μουσική συνοδεία, τολμούν (με πλήρη επίγνωση του ρίσκου) να αναμετρηθούν με το μέγεθος του σκιαθίτη κοσμοκαλόγερου και να ισορροπήσουν «...επάνω στον βράχον της ερήμου ακτής...», ανάμεσα σ' ένα μονοπάτι κι έναν κρημνόν...», όπου αυτός «...συχνά επατούσε τα σύνορα...».

Staring at the Sea

Alexandros Papadiamantis

Cast:

Antonis Perantonakis

Marinella Vlachaki

Music:

Leonidas Maridakis

The Violetta Art Company, which takes a particular interest in the dramatisation of literary works, presents two famous short stories by Alexandros Papadiamantis adapted for stage: “Staring at the Sea” and “Dream on the Wave”.

How does memory stir? And when it stirs, how do the right pieces of nostalgia, dream, loneliness and pleasure come to the surface to fill in the void of existence that yet harbours the body of the Poet?

Papadiamantis’ language leaves no room for misinterpretations. It requires deliberation, respect and above all, dedication and reverence.

Marinella Vlachakis and Antonis Perantonakis joined by the musician Leonidas Maridakis who plays live on stage, dare (with full awareness of the risk) to stand up to the magnitude of the great Skiathian writer and to balance “...upon the rock of the desert shore ..., between a pathway and a cliff ...”, where he “...often stepped the boundaries...”.

Γι' αυτό ζηλεύω τα πουλιά Ψαραντώνης

Αντώνης Ευλούρης – Ψαραντώνης: κρητική λύρα, τραγούδι

Νίκη Ευλούρη: στάμνα, νταούλι, τραγούδι

Γιώργης Ευλούρης: λαούτο, τραγούδι

Λάμπης Ευλούρης: ούτι

Νεκτάριος Κοντογιάννης: λαούτο

Ο δεινός λυράρης και ανανεωτής της παράδοσης, ο νέος μαζί και πανάρχαιος Ψαραντώνης νιώθει όμορφα και οικεία στην ατμοσφαιρική αυλή του Αρχοντικού Αξιοθέας. Γι' αυτό και κάθε φορά επιστρέφει με προθυμία στο φανατικό κοινό του για να μοιραστεί απλόχερα μαζί του την ιδιαιτερότητα και τη μοναδικότητά του στην ερμηνεία των τραγουδιών και των μουσικών οργάνων, το πάθος και την εκπληκτική επαφή του με τον κόσμο.

Και εκείνοι που έχουν την ευαισθησία να συλλάβουν και να εκτιμήσουν το σπάνιο ταλέντο του, αναμένουν με προσμονή και ενθουσιασμό την κάθε συνάντηση μαζί του, γιατί κάθε φορά που πιάνει τη λύρα, ο Ψαραντώνης κεντάει και στολίζει τη μουσική του με διαφορετικό τρόπο, γι' αυτό και κάθε επαφή μαζί του είναι μοναδική και ανεπανάληπτη.

Φέτος λοιπόν, ο Ψαραντώνης έρχεται ξανά στον χώρο που τον αγκάλιασε —εκεί που τα πουλιά κρατούν τον ρυθμό με τον κελαηδισμό τους— για να παρουσιάσει μια περιδιάβαση στο πλούσιο έργο του, με τραγούδια δημοτικά και έντεχνα (αλλά που βρίσκονται σε διαλογική σχέση με την παράδοση), καθώς και ρεμπέτικα και δημοτικά της Κύπρου.

Δίπλα του θα σταθούν και πάλι τα παιδιά του Νίκη, Γιώργης και Λάμπης Ευλούρη που έχουν κατακτήσει τη δική τους κορυφή ως καλλιτέχνες, καθώς και ο εξαιρετος λαουτιέρης Νεκτάριος Κοντογιάννης.

That's why I envy birds

Psarantonis

Antonis Xylouris – Psarantonis: Cretan lyre, vocals

Niki Xylouri: pitcher, drum, vocals

Giorgis Xylouris: lute, vocals

Lambis Xylouris: oud

Nektarios Kontoyiannis: lute

The formidable lyre player and innovator of tradition, the young and ancient Psarantonis feels at home in the beautiful courtyard of the Axiothea Mansion. This is why he is always eager to return to his fans and share generously with them his singular and unique approach to music and musical instruments, his passion and the amazing connection he establishes with the audience.

And those who have the sensitivity to recognise and appreciate his rare talent, are looking forward to meet him with anticipa-

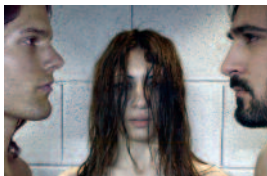
tion and enthusiasm because each time Psarantonis reaches for the lyre, he weaves and embellishes his music in a different way and hence, every encounter with his art is unique and inimitable.

This year Psarantonis returns to Axiothea where the birds keep the rhythm with their singing, to take us to a musical journey into his oeuvre, with traditional and contemporary songs (always establishing a dialogue with the tradition), as well as rebetiko compositions and demotic songs of Cyprus.

Once again he is joined by his children Niki, Giorgis and Lambis Xylouris who have made their own mark as artists, as well as by the remarkable lute player Nektarios Kontoyiannis.

Τετάρτη 5 Σεπτεμβρίου
Fado: η ψυχή της
Πορτογαλίας
Claudia Madur

Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου
Η Επιστροφή
του Γιάννη Ρίτσου
Σκην. Γιάννη Ιορδανίδη

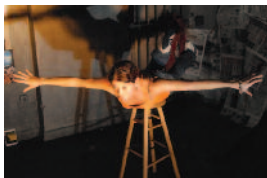
Σάββατο 22 Σεπτεμβρίου
Η τέχνη του λαούτου
Αντώνης Συμιξής

Τετάρτη 26 Σεπτεμβρίου
Το Χρονικό της Κύπρου
του Λεόντιου Μαχαιρά
Παράσταση Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου
Αριστοφάνη Βάτραχοι
Φανταστικό Θέατρο

Τετάρτη 12 Σεπτεμβρίου
Το όνομά μου είναι
Rachel Corrie
Σκην. Μάνιας Παπαδημητρίου

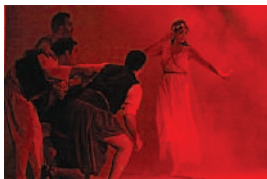
Παρασκευή 28 Σεπτεμβρίου
Ήταν μια φορά ο έρωτας
Πολιτιστικό Εργαστήρι
Αγίων Ομολογητών

Σάββατο 6 Οκτωβρίου
Το Άσμα του Γιοφουριού
Παράσταση Θ.Ε.ΠΑ.Κ.
Είσοδος μόνο με προσκλήσεις

Παρασκευή 14 Σεπτεμβρίου
Ήχοι μιας ζωής
Γλαύκος Κοντεμενιώτης

**Δευτέρα 17 & Τρίτη 18
Σεπτεμβρίου**
Αριστοφάνους Λυσιστράτη
του Κώστα Μόντη
Παράσταση Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

Τετάρτη 10 Οκτωβρίου
Τ' αγνάντεμα του
Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη
Εταιρεία Τέχνης Βιολέττα

Παρασκευή 12 Οκτωβρίου
Γ' αυτό ζηλεύω τα πουλιά
Ψαραντώνης

**Παραστάσεις του Θεατρικού Εργαστηρίου
του Πανεπιστημίου Κύπρου εκτός Αξιοθέας
2012**

Παρασκευή, 16 Μαρτίου
Το Άσμα του Γιοφουριού
Λονδίνο

Παρασκευή, 20 Απριλίου
Το Χρονικό της Κύπρου
Ερωτόκριτος
Βαρκελώνη

Σάββατο, 17 Μαρτίου
Λυσιστράτη
Λονδίνο

Σάββατο, 20 Οκτωβρίου
Το Χρονικό της Κύπρου
Αγία Νάπα

Πληροφορίες και κρατήσεις
Δευτέρα με Παρασκευή 9.30 – 13.30

For information and reservations
Monday to Friday 9.30 – 13.30

☎ 22894531-2

Διευθυντής Πολιτιστικού Κέντρου: Μιχάλης Πιερής
Υπεύθυνη Παραγωγής Θ.Ε.ΠΑ.Κ.: Σταματία Λαουμτζή
Πολιτιστική Λειτουργός: Ιρένα Αλέξιεβα
Γραφιστικά: Γιάννος Χριστοφόρου
Γραμματειακή Υποστήριξη: Χαρά Καϊάφα
Τεχνική Υποστήριξη: Αργύρης Χατζηνικολάου

Cultural Centre Director: Michalis Pieris
Production Manager THEPAK: Stamatia Laoumtzi
Cultural Affairs Officer: Irena Alexieva
Graphic Design: Yiannos Christoforou
Administrative Support: Chara Kaiafa
Technical Support: Argyris Hatzinikolaou

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

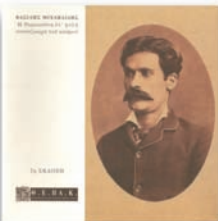
**Χρονικό της Κύπρου
του Λεόντιου Μαχειρά,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 1998**

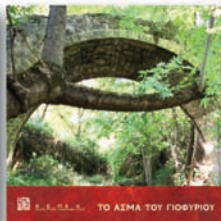
**Ο Φιάκας,
Δ. Κ. Μισπιτζί,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 1999**

**Αριστοφάνους Λυσιστράτη
του Κώστα Μόντη,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2000**

**Ρωμιοσύνη
του Βασιλή Μιχαηλίδη,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2001**

**Το Άσμα του Γιοφυριού,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2003**

**Ερωτόκριτος
του Βιντσέντζου Κορνάρου,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2005**

**Ερωτοκριτος
di Vintzentzos Kornaros,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2010**

**Διγενής Ακρίτας,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2011**

Διοργανωτής/**Organiser**

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
UNIVERSITY OF CYPRUS

Χορηγοί/**Sponsors**

Χορηγός Επικοινωνίας/**Media Sponsor**

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Δευτέρα – Παρασκευή

9.30 – 13.30

Τηλ. 22894531-2

Email: culture@ucy.ac.cy

INFORMATION

Monday – Friday 9.30 – 13.30

Tel. 22894531-2 | Email: culture@ucy.ac.cy